

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἔδος Πατησίων ἀριθ. 9.

συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
ρῆς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
νομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου Ὁρέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
εἰκόνων, μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπον, (συνέχ.) — *Fortuné du Boisgobey*:
ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κου ΔΕΚΟΚ, μετάφρασις Χαρ. Καλαϊτάκη, (συνέχ.)
Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ ΕΙΣ ΧΟΙΡΟΝ, Ἀγ-
γλικὸν διήγημα, (τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προκληρωτῆς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

! ΘΑ ΚΑΜΗ, ΜΕΓΑΛΗΝ ΕΝΤΥΠΩΣΙΝ !

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

ΟΥΪΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ ΘΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΩΜΕΝ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ

ΟΣΟΙ ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΟΥΝ ΘΑ ΚΡΙΝΟΥΝ

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρ-
χίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυ-
περοῦντες εἰσέτι τὴν ἀπὸ 1^{ης} παρ.
Νοεμβρίου λήξασαν συνδρομὴν των ἢ
ἀποστείλωσιν αὐτήν.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Ἄλλως τε δὲ καὶ ὅσα εἶπε πρὸς αὐτόν,
τὰ εἶπεν ἐξ ὑπερβαλοῦσης προνοίας· διότι
ἡ οἰκογένεια Κλαιρεφὸν ἦτο εἰς αὐτόν ὀ-
λως ἀδιάφορος. Δὲν ἐγνώριζε τοὺς ἀνθρώ-
πους τούτους, οὐδὲ εἶχε κἄν ὄρεξιν νὰ
τοὺς γνωρίσῃ.

Ὁ Καρθαγᾶν ἀφῆκε τὸν υἱὸν του νὰ
λέγῃ, καὶ οὐδὲν εἶπε πλέον. Διανοεῖτο δὲ
νὰ ἐπιτηρῇ πᾶν διάθεμα τοῦ Γεωργίου
διὰ τινος τῶν πιστῶν του κατασκόπων,
ἰχνηλάτου δεξιωτάτου. Ἄλλὰ καὶ ὁ νέος
ἐποίει ταυτοχρόνως ὁμοίον τινα συλλογι-
σμόν, καὶ ἔλαβεν ἀπόφασιν νὰ διακόψῃ
ἐπὶ τινα χρόνον τοὺς πρὸς τὸν λόφον πε-
ριπάτους του.

Ἀμφότεροι λοιπὸν, ὁ τε πατὴρ καὶ υἱὸς
ἴστατο ἀπέναντι ἀλλήλων, ὑποβλεπόμε-
νοι ὡς ἀντίπαλοι ἤδη συνδιαλλαγέντες

πρὸς ὦραν, τίς οἶδε τί ἔχοντες σκοπὸν νὰ
πράξωσιν, ἀμφιβάλλοντες περὶ τῶν δια-
θέσεών των, ὁ μὲν Καρθαγᾶν φοβούμενος
μήπως ἀναγκασθῇ τὸ δεύτερον ἤδη νὰ
παλαίσῃ πρὸς τὴν ἄκραν περίσκεψιν τοῦ
υἱοῦ του, ὁ δὲ Γεώργιος βλέπων ἐν μιᾷ
στιγμῇ ἐξαφανιζόμενα τὰ ὄνειρά του καὶ
ἀναφαινόμενον πάλιν τὸν τύραννον, οὐ
ἔνεκα ἠναγκάσθη τὴν πρώτην φοράν νὰ
καταλίπῃ τὴν πατρικὴν οἰκίαν καὶ νὰ
ἀποδημήσῃ.

Ζ'

ΤΟ ΙΚΝΟΣ ΤΗΣ ΜΑΣΤΙΓΟΣ

Μετὰ πολλῆς λαμπρότητος ἐγένετο τὸ
συμπόσιον εἰς ὃ ἐκάλεσεν ὁ δήμαρχος τῆς
Νεβίλλης πάσας τὰς ἐπισημότητας τῆς
πόλεως, θέλων νὰ πανηγυρίσῃ τὴν ἐπά-
νοδον τοῦ υἱοῦ του.

Τοιοῦτοι εἶνε συνήθως οἱ φιλάργυροι,
εἶνε ἱκανοὶ νὰ καταπλήξωσι τοὺς πάντας,
ὅταν θελήσωσι κατ' ἐξαιρέσειν νὰ ὑποβλη-
θῶσιν εἰς δαπάνας.

Ἡ ἀφθονία καὶ ἡ ποικιλία καὶ ἡ πο-
λυτέλεια τῶν φαγητῶν κατέπληξαν τοὺς
δαιτυμόνας ἐν χώρᾳ, ἔνθα τὰ ἐπίσημα
γεύματα διακοῦσι τέσσαρας ὥρας καὶ δὲν
εἶνε τίποτε ἄξιον λόγου.

Ἦτο πκρὼν καὶ ὁ ἑπαρχος μὴ τολμή-
σας νὰ ἐκκλινή τὴν ἀποσταλεῖσαν αὐτῷ
πρόσκλησιν.

Τὴν ὑπηρεσίαν τῆς τραπέζης ἐξετέλου
θεράποντες τοῦ ἀρίστου ξενοδοχείου τῆς
πλησίον πόλεως, ὧν ἡ στολὴ τηλικαύτην
αἴσθησιν καὶ σέβας ἐνεποίησεν εἰς τὸν γυ-
ναικάδελφον τοῦ Καρθαγᾶν, ὥστε ὁσάκις
ἤρχοντο νὰ τῷ ἀλλάξωσι τὸ πινάκιον
ἔλεγε πρὸς αὐτούς :

«Εὐχαριστῶ, κύριε», οὐδόλως προσέχων
εἰς τὰ μανιώδη βλέμματα τῆς γυναικὸς
του προσπαθοῦσης νὰ τον ἀποτρέπῃ.

Κατ' ἀρχὰς τὸ συμπόσιον ἦτο ψυχρὸν
καὶ ἄχαρι, ἐν τῇ ζοφερᾷ ἐκείνῃ αἰθούσῃ,
ἧς τὰ ἐπιπλα ἀπεκομίσθησαν ἀλλαχοῦ
χάριν εὐρυχωρίας, διότι εἴκοσι καὶ δύο
ἐκάθητο περὶ τὴν τράπεζαν.

Ἄλλὰ κατὰ μικρὸν ἐγένετο ζωηρότερον
καὶ ὅτε, κομισθέντος τοῦ ψητοῦ ἐπληρώ-
θησαν ἀφθόνως τὰ ποτήρια ἐκ τῶν οἴνων
τῆς Βουργουνδίας, τότε δὲ αἱ γλώσσαι ἐ-
λύθησαν καὶ ὁ διάλογος κατέστη ζωηρὸς
καὶ θορυβώδης.

Οἱ δαιτυμόνες πάντες ἦσαν εὐθυμοὶ καὶ
ζωηροὶ πλὴν τοῦ οἰκοδεσπότου, ὅστις ἦτο
σοβαρὸς καὶ εἶχε μεμετρημένους καὶ τοὺς
λόγους καὶ τὰς κινήσεις του, καὶ εἶχε τι
τὸ ἀλαζονικὸν καὶ υπερήφανον, καὶ πλὴν
τοῦ Γεωργίου ὅστις ἐκάθητο σιωπηλὸς καὶ
κατηφής.

Ἡ κόρη τοῦ κυρίου Πιτυροῦ καθήμενη
παραπλεύρως τοῦ Γεωργίου, συνεστρέφετο
πλησίον του καμαρωτῆ καὶ ἐρυθρὰ ὡς μή-
λων, προσπαθοῦσα νὰ φανῇ κομψή, κρα-

τούσα, όταν έπινε, τὸ ποτήριόν της διὰ τῶν δύο δακτύλων καὶ ἔχουσα ὑψωμένον τὸν μικρὸν δάκτυλον, ἐκλέγουσα τὰς λέξεις καὶ τὰς φράσεις της καὶ περιπίπτουσα εἰς γελοίαν προσποιήσιν καὶ ἐπιτήδευσιν.

Ὁ Μαδητῆς περιωρισμένος ἐν ἱματίῳ μαύρῳ ὅπερ κατεστενοχώρει καὶ κατεβασάνιζεν αὐτόν, εἶχε τὸ πρόσωπόν του ἰόχρουν ἐκ τῆς ἀγωνίας, καὶ συνώδευε πᾶσαν ψυχρὰν ἀστειότητα τοῦ Φλέρη διὰ καγχασμοῦ πνιγομένου καὶ ἀσθματικοῦ.

Ἡ κυρία Πιτυροῦ μετεβίβαζεν εἰς τὸ οὖς τοῦ κυρίου Καρβαγὰν ἐμπιστευτικὰς ἀνακοινώσεις λεπτομερεστάτας περὶ τῶν παντοίων ἀρετῶν τῆς κόρης της, καὶ περὶ τῆς προικῆς ἣν ἔμελλε νὰ λάβῃ παρὰ τῶν δύο ἀδελφῶν τοῦ πάππου της, πλουσιῶν γαιοκτημόνων.

— Μάλιστα, κύριε δήμαρχε, εἴμπορῶ νὰ σὰς το εἶπῶ, ἡ Φρόσω μου εἶνε μέρος ἐξαίρετον πρώτης τάξεως, καὶ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ εὐρεθῇ ἄλλη σὰν αὐτὴν εἰς ὅλην τὴν ἐπαρχίαν... Δόξα τῷ Θεῷ καὶ ὁ πατὴρ της καὶ ἐγὼ εἴμεθα πολὺ καλά.. Ἄλλὰ καὶ αὐτὴ ἔχει προῖκα ὄχι ὀλιγοτέραν τῶν τριακοσίων χιλιάδων στρογγυλῶν. Καὶ ἔξυρετε πῶς την λέγουν ἐδῶ εἰς τὴν Νεβίλλην ὅταν θέλουν νὰ την ἀναφέρουν; λέγουν: Ἡ *τεμοαέλλα* κληρονόμος! ἐκαταλάβετε; Αὐτὰ θὰ τα πάρῃ τώρα ἐμπρός, βλέπετε, χωριστὰ πλέον ὅσα θὰ λάβῃ καὶ ἀπὸ 'μᾶς... ἀλλὰ ὅσον τὸ δυνατὸν ἀργότερα, καθὼς εἶνε δίκαιον!...

Καὶ ἀνεκάγχασεν αἱ δὲ ἑλικες τῶν βοστρύχων της, αἱ κρεμάμεναι ἐφέκατέρας τῶν παρεῖων της, ἀνετινάχθησαν ἐκ τῆς κινήσεως τῆς κεφαλῆς!

Ὁ Καρβαγὰν παρετήρει αὐτὴν ἀκούων ἀτάραχος καὶ ἤρεμος.

Ὁ Γεώργιος ὅστις καὶ αὐτὸς ἤκουέ πως τὰ λεγόμενα, ἠθέλησε νὰ ἀντιπαρβάλῃ τὴν μητέρα πρὸς τὴν κόρην.

Μετ' ἐκπλήξεως δὲ παρετήρησεν ὅτι ἦσαν ὁμοιόταται, τὸ αὐτὸ ἀνάστημα, τὸ αὐτὸ κρέας, τὰ αὐτὰ χαρακτηριστικὰ.

Βλέπων τὴν κυρίαν Πιτυροῦ ἐνόμιζεν ὅτι βλέπει τὴν Φρόσων ὅποια θὰ ἦτο ἐν ἡλικίᾳ τεσσαράκοντα ἐτῶν.

Τοιαύτην σύζυγον ἐτόλμησεν νὰ τῷ προτείνωσι!

Ἄλλὰ σκεπτόμενος ἀπαθῶς δὲν εὕρισκε τόσον ἄτιμον τὴν πρότασιν ταύτην.

Τάχα τί ἀπρεπὲς εἶχεν ὁ μετὰ τῆς κόρης ταύτης γάμος.

Δὲν ἦτο τῆς τάξεώς του; καὶ ἂν ἐζήτει ἠδύνατο νὰ εὕρῃ τινὰ ἄλλην;

Υἱὸς χωρικοῦ πλουτήσαντος ἔπρεπε νὰ προσδοκᾷ γάμον ὑψηλῆς περιωπῆς;

Τάχα παρασυρόμενος ὑπὸ τῆς φαντασίας του δὲν ὑψωσε τὸ βλέμμα του εἰς ὕψος ὅπερ δὲν ἦτο εἰς αὐτὸν ἐπιτετραμμένον;

Ταῦτα διανοούμενος ἐλησμόνησε πάντα τὰ περὶ αὐτόν, καὶ τὸν αἰεὶ ἐπιτεινόμενον θόρυβον τῶν διαλόγων καὶ τῶν γελῶτων, καὶ τὴν ζωηρότητα τῶν δαιτυμόνων.

Ἐνόμισεν ὅτι ἦτο ὁ μόνος ἐν τινὶ γωνίᾳ κήπου σιωπηλῇ καὶ σκιερᾷ.

Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ ἀντιπαρήλθεν ὡς ἀστραπὴ ἡ σκιαγραφία νεάνιδος γλυκείας, περιλύπου, περιβεβλημένης νεφέλῃν ἐλαφρὰν ὡς ἐν ὄνειρῳ.

Καὶ αὐτὴ ἦτο ἐκείνη ἣν ἠγάπα, αὐτὴ αὕτη.

Ἦσθάνετο ἑαυτὸν ἔτοιμον τὰ πάντα νὰ ἐπιχειρήσῃ πρὸς κτῆσιν αὐτῆς.

Οὐδὲν κώλυμα ἔμελλε νὰ καταβάλῃ τὴν καρτερίαν του καὶ τὴν ὑπομονὴν του, οὐδὲν κώλυμα ἔμελλε νὰ ἀμβλύνη τὸ θάρρος του.

Ἦθελε τελευταῖον κατανικήσῃ πᾶσαν ἀντίστασιν, ἀφοπλίσῃ πᾶσαν ὀργὴν καὶ ταῦτα κατορθώσας θὰ ἦτο μακάριος!

Αἴφνης κραυγαὶ βροντώδεις ἀντήχησαν περὶ τὸν Γεώργιον καὶ τὸν ἀπέσπασαν ἀπὸ τοῦ ἠδονικοῦ ὄνειρου του.

Πάντες οἱ δαιτυμόνες εἶχον ἐγερθῆ καὶ ἴσταντο ὄρθιοι συγκρούοντες τὰ ποτήρια ὑπὲρ τῆς αἰσίας ἐπανόδου του.

Ἡ κυρία Πιτυροῦ σαλεύουσα τὰς ἑλικὰς της ἐξεσφενδόνισε κατὰ τοῦ Καρβαγὰν βλέμμα ἀκαταγώνιστον, ὡς εἰ ἔλεγε πρὸς αὐτόν:

— Σεῖς τον ἐφέρετε, ἡμεῖς θὰ τον κρατήσωμεν!...

Ὁ Φλέρης ἀφ' οὗ προσέκλινε πρὸ τοῦ ἐπάρχου μετὰ χαμερπεστάτης κολακείας ζητήσας συγγνώμην διὰ τὸ μέγα τὸλμημά του, ἀπήγγειλε λογυδριον προμεμελετημένον, ἐννοεῖται, προσεπάθει δὲ νὰ τοῦ υποβάλῃ ὡς ἐξ ὑπογυίου δῆθεν λεγόμενον.

Δι' ὑπαινιγμῶν δὲ ἀτέχνων ἀνέφερε τὸν μεταξὺ Κλαιρεφὸν καὶ Καρβαγὰν ἀγῶνα, ὑποδεικνύων ὅτι ὁ δήμαρχος τῆς Νεβίλλης ἦτο ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ὑπερασπιστὴς τῶν δημοτικῶν ἐλευθεριῶν, ἀπειλουμένων ὑπὸ τῶν τελευταίων, ἐκπροσωποῦντων τὴν ἀρχαίαν τῶν εὐπατριδῶν πίεσιν...

Τελευτῶν δὲ ἀνεφώνησεν ὡς ἐν ἐπιλόγῳ:

— «Ἔσσεται ἡμᾶρ ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ» πᾶς πολέμιος τοῦ λαοῦ, καὶ ὡς θαυμαστόν βραβεῖον τῶν περὶ τοῦ λαοῦ χυμνομένων, ἡ ζηλωτὴ εὐδαιμονία θὰ ἐπισκιάσῃ ὅλην ἡμῶν τὴν ἐπαρχίαν... Τοῦτο δὲ θὰ ὀφείλεται τῷ ἐκλαμπροτάτῳ κυρίῳ Καρβαγὰν, τῷ ἀξιώτατῳ δημάρχῳ τῆς Νεβίλλης... Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα πλείονα δὲ περιττὸν νομίζω νὰ προσθέσω, διότι με ἐνοήσατε βεβαίως τί θέλω νὰ εἶπω... Δεῦτε λοιπὸν μετ' ἐμοῦ προπίωμεν εἰς ὑγίειαν τοῦ ἐξαίρετου ἡμῶν φίλου...

— Εἰς ὑγίειαν του! ἀνεφώνησαν πάντες συγκρούοντες τὰ ποτήρια.

Ὁ Φλέρης λέγων ὅτι πάντες τον ἐνόησαν, ἔλεγεν ἀλήθειαν.

Πάντες ἐγίνωσκον ὅτι τὸ Μέγα Πηλωρυχεῖον προέκειτο ὡς βραβεῖον τῆς νίκης, καὶ ἐκ τοῦ λόφου τούτου ἔμελλε νὰ ἀμβλύσῃ πλοῦτος ἀμύθητος, οὗ θὰ μετεῖχεν ἀφθόνως ἕκαστος τῶν ἐτκίρων τῆς συμμορίας ταύτης.

Πάντες ἐσιώπησαν, διότι παρεσκευάζετο νὰ ἀπαντήσῃ ὁ Καρβαγὰν.

Ἐλάλησε σοβαρὸς καὶ οἱ λόγοι ἐξήρχοντο τῶν χειλέων του ψυχροὶ καὶ μετρημένοι.

Ματριωφρόνως προσεπάθει νὰ ἐκπλίνῃ τὴν προσαπτομένην αὐτῷ τιμὴν, διατεινόμενος ὅτι τὰ προσδοκώμενα ἀγαθὰ ὀφείλονται εἰς τοὺς δραστηρίους καὶ εὐφρεῖς αὐτοῦ συνεργάτας, τοὺς ἐνισχύοντας τὴν ἀσθενῆ αὐτοῦ πρωτοβουλίαν.

Ἐχαιρε δὲ βλέπων ἐπιδοκιμαζομένας ὑπὸ τῆς κοινῆς γνώμης τὰς ἐνεργείας αὐτοῦ, διότι αὐτὸς ἐνεργῶν οὐδὲν ἄλλο ἐσκόπει ἢ τὸ συμφέρον τῶν περιστοιχιζόντων αὐτόν...

Καὶ ταῦτα λέγων ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας, μετὰ κατανοξέως ἀποστόλου προθύμου νὰ θυσιάσῃ ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος· οἱ δὲ περιστάτες ἐπευρήμησαν παταγωδῶς χειροκροτοῦντες.

Ὁ Γεώργιος, μάρτυς τῆς σκηνῆς ταύτης, κατείχετο ὑπὸ θάμβους καὶ ἀμφιβολίας.

Ἠρώτα ἑαυτὸν μήπως βλέπει ὄνειρον ἢ μήπως εἶχεν ἀπατηθῆ, καθὼς ἐκτιμήσας τὰς προθέσεις τοῦ πατροῦς του.

Ἄλλ' ἡ ἀμφιβολία του δὲν παρετάθη πολὺ, διότι στραφεὶς εἶδε τὸν πιθηκόμορφον Φλέρην ὑπομειδιῶντα πονηρῶς.

Καὶ τότε ἀνεμνήσθη τῶν μυστικῶν ἀνακοινώσεων τοῦ γραμματέως τοῦ Εἰρηνοδικείου.

Πάνθ' ὅσα λοιπὸν εἶχεν ἴδῃ πρὸ μικροῦ οὐδὲν ἄλλο ἦσαν ἢ μυσὰρ κωμῳδία, καὶ πᾶν ὅ τι εἶχεν ἀκούσῃ ἦτο ψεῦδος ἀναίσχυτον!

Διὸ κατέλαβεν αὐτὸν ἀηδία.

Ἀνεμνήσθη τοῦ ἐλευθέρου, ἀνέτου καὶ εἰλικρινοῦς βίου ὃν ἔζη πρὸ τινῶν ἐβδομάδων.

Αἱ ἀπέραντοι πεδιάδες τῆς Ἀμερικῆς ἐφάνησαν αὐτῷ ἐνώπιόν του ὡς καλοῦσαι αὐτόν εἰς τὴν χλοερὰν καὶ ἀτάραχον ἐρημίαν των. Τῷ ἐφάνη ὅτι ἡ εὐδῆς αὔρα τῶν δασῶν ἔψαυε τὸ μέτωπόν του καταπραύνουσα τὴν τρικυμίαν τῶν λογισμῶν του.

Τί ἤθελε νὰ ἐπανεῖλθῃ;

Τί ἐζήτηε ἐν τῷ πληθῷ καὶ τῷ βορβόρῳ ἐκείνῳ;

Ἀνεῦρεν ἐν ἑαυτῷ τὴν ῥώμην τῶν ἀρχαίων του ἡμερῶν, ὅτε κατ' οὐδένα λόγον θὰ ἐπέθετο νὰ συναινέσῃ νὰ γίνῃ συνένοχος ἀτιμίας.

Ἦσθάνθη ἑαυτὸν κύριον τῆς συνειδήσεώς του, ὑπέρτερον πάντων τῶν περιστοιχιζόντων αὐτόν, καὶ βέβαιον ὅτι θὰ διαφύγῃ τὸν ἐξευτελισμὸν εἰς ὃν ἤθελον νὰ τον συμπαράσῃρωσι.

Ἦμοσε ἐν ἑαυτῷ τὰ πάντα νὰ καταλίπῃ, οἰκογένειαν, ἐστίαν, πατρίδα, καὶ ἀποδημήσας νὰ θάψῃ τὰ ὄνειρά του ἐν χώραις, ἐξ ὧν οὐδεὶς ποτε δύναται νὰ ἐπανέλθῃ.

Τὸ μέλλον τῷ ἐφάνη ὡς ἄβυσσος σκοτεινὴ, καὶ ἀνευ τινὸς ἐνδοιασμοῦ, ἀνευ μικροψυχίας, ἀπεφάσισε νὰ κατακρημνίσῃ τὴν ζωὴν του εἰς τὴν ἄβυσσον ταύτην.

Λήξαντος τοῦ συμποσίου ἠγέρθησαν πάντες.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Καρβαγὰν, ὁ Ἄδης οὗτος, οὗ οἱ τοῖχοι ἐγένοντο μάρτυρες τοσούτων στεναγμῶν καὶ γογγυσμῶν, δια-

σκευασθὲν εἰς αἴθουσαν χοροῦ, ἦτο λαμπρῶς φωταγωγημένον.

Θρονία καὶ ἔδραι ἦσαν παρατεταγμένα, μεταξὺ δὲ δύο παραθύρων ἔκειτο κλειδοκύμβαλον.

Κάτω ἐν τῇ ὁδῷ ἔκθαμβοὶ θεαταὶ ἐθαύμαζον βλέποντες τὸ ἀπροσδόκητον τοῦτο θέαμα, τὰ παράθυρα τοῦτ' ἔστι τοῦ Καρθαγῶν ἀκτινοβολοῦντα, καὶ ἀκούοντες τὰς συγχορδίας στροβίλου κρουομένου ὑπὸ τῆς τεμοαζέλλας Φρόσως.

Προσκεκλημένοι προσήρχοντο καὶ ἔκρονον τὴν θύραν μυστηριωδῶς, ὡς φοβούμενοι μήπως ἔχωσι λάθος. Ἀλλὰ δὲν εἶχον λάθος, διότι ὁ δῆμαχος τῆς Νεβίλλης ἐδέχετο τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, καὶ εἶχε προσκεκλημένους πάσας τὰς ἐπισημότητας τοῦ τόπου.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΤΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

ΛΖ'

— Ἡ ἀμάξα, ποῦ μᾶς ἔφερον, εἶνε εἰς τὴν αὐλήν, ἀπήντησεν ὁ Πιεδούσης. Ἐδανείσθηκα τὴν κάσσα καὶ τὸ ἀλογο ποῦ τὴν τραβᾷ ἀπὸ ἑνα γνώριμό μου, ὁ ὁποῖος ἐνοικιάζει ἀμάξια. Ὁ Πήγασος κάμνει τὸν ἀμαξῆ καὶ γνωρίζει καλὰ τὴν τέχνην, διότι ὑπηρέτησε εἰς τὴν ἀποσκευὴν τοῦ στρατοῦ.

— Καλὰ! πῆγαινε νὰ μὲ περιμένῃς κάτω εἰς τὴν ἄκραν τοῦ διαδρόμου, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας.

Ὁ κλητὴρ ἀνεχώρησε δρομαῖος.

— Ποῦ θὰ ὑπάγωμεν, κύριε, ἠρώτησεν ὁ Λουδοβίκος δὲ Γεντιλῆ διὰ φωνῆς πνιγνῆς.

— Εἰς τὴν οἰκίαν σας.

— Εἰς τὴν οἰκίαν μου! Διατί; ..

— Διότι θὰ κάμω κατ' οἶκον ἔρευναν, καὶ ἐπειδὴ ἐπιθυμῶ τὴν ἔρευναν αὐτὴν νὰ κάμω ἐπὶ παρουσίᾳ σας, εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ σᾶς παραλάβω μαζύ μου. "Ω! Ἡσυχάσατε! "Ολα θὰ γείνουεν εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ ἐνοχοποιηθῆτε ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν δυνηθῆτε νὰ δικαιολογηθῆτε ἀπὸ τὴν σοβαρὰν κατηγορίαν, ἣ ὁποία σᾶς ἐπιβαρύνει. Μὲ ἠκούσατε νὰ δίδω εἰς τὸν κλητῆρα αὐτὸν διαταγὴν νὰ προηγηθῆ ἡμῶν. Θὰ ὑπάγωμεν μαζύ... ὡς νὰ εἴσθε ἐνάγων, ἀντὶ ἔνοχος, καὶ ὅταν φθάσωμεν εἰς τὴν οἰκίαν σας, θὰ μεταχειρισθῶ τρόπον, ὥστε ὁ θυρωρὸς σας νὰ μὴ ἐννοήσῃ τὸ παραμικρόν.

— Σᾶς εἶμαι βεβαίως ὑπόχρεως διὰ τὰς προφυλάξεις αὐτάς, εἶπεν ὁ νεανίας

μετὰ πικρίας, αἱ ὁποῖαι μοὶ φαίνονται ὅλως περιτταί, ἐάν, ὅπως ὑποθέτω, ἐπιχειρίσετε νὰ ἐρευνήσετε τὰ πράγματά μου... καὶ νὰ ἐξετάσετε τὰ ἔγγραφα μου...

— Αὐτὸ εἶνε ἀναπόφευκτον.

— Πρὸ πάντων δὲ ἂν μὲ φυλακίσετε κατόπιν.

— Ἄν σᾶς φυλακίσω, θὰ τὸ προκαλέσετε ὑμεῖς αὐτός. Εἴσθε ἀκόμη ἐν καιρῷ νὰ μὴ μ' ἀφήσετε νὰ μεταχειρισθῶ καταναγκαστικὰ μέτρα. Ἀπολογηθῆτε, ἀποδείξατέ μου τὴν ἀθωότητά σας. Εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς ἀκούσω, καὶ ἅμα βεβαιωθῶ περὶ τῆς ἀκριβείας τῶν καταθέσεών σας, θὰ σᾶς ἀποδώσω τὴν ἐλευθερίαν.

— Ν' ἀποδείξω τὴν ἀθωότητά μου! Ἀλλ' ὑμεῖς πρέπει ν' ἀποδείξετε ὅτι εἶμαι ἔνοχος.

— Τίποτε δικαιοτέρον ἀπ' αὐτό, ἀκριβῶς δὲ διὰ νὰ ἔχω εἰς χεῖράς μου τὴν ἀπόδειξιν αὐτὴν, θέλω νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν οἰκίαν σας. Ἐλθετε, κύριε.

Μετὰ τὸ λογικώτατον τοῦτο συμπέρασμα, ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἔθεσεν ἐντὸς τοῦ θυλακίου του τὸ χαρτοφυλάκιον, καθόσον τὰ χαρτονομίσματα μετὰ τοῦ πολυκρότου εἶχε κλείσει ἐντὸς ἐρμαρίου, ἔδειξε διὰ χειρονομίας πρὸς τὸν κύριον δὲ Γεντιλῆ τὴν θύραν τοῦ γραφείου καὶ ἐξῆλθε κατόπιν αὐτοῦ.

Οἱ ὑπηρέται τοῦ γραφείου εἶδον αὐτοὺς διερχομένους μετ' ἀδιαφορίας ἀνθρώπων εἰθισμένων νὰ βλέπωσιν ἐνίοτε πρόσωπα ὑψηλῆς κοινωνικῆς τάξεως νὰ λαμβάνωσι τὸν αὐτὸν μετὰ τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος κακούργων δρόμον.

Οἱ ἐπὶ τοῦ ἰσογαιίου ἰστάμενοι ἐπιθεωρηταὶ οὐδόλως ἐταράχθησαν, καθὼς καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες.

Διαβάτης, ξένος εἰς τὰς συνηθείας τοῦ σπιτιοῦ, θὰ ἐνόμιζεν ὅτι ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ, καὶ τὸ συνοδεῦον αὐτὸν πρόσωπον, ἐξῆρχοντο ὅπως περιπατήσωσι χάριν ἀναψυχῆς.

Ὁ Πήγασος εἶχεν ἀναρριχηθῆ ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου του καὶ ὁ Πιεδούσης ἐκράτει ἤδη ἠνεωγμένην τὴν θυρίδα τῆς ἀμάξης, ἐπὶ τοῦ βάρους τῆς ὁποίας ἔλαβε θέσιν ὁ μνηστῆρ τῆς Θηρεσίας.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἐκάθησε πλησίον του, ὁ δὲ Πιεδούσης ἀντικρὺ τοῦ προϊσταμένου του, ὅστις ἔδωκε τὴν διέθυσιν εἰς τὸν ἐξ ἀνάγκης ἀμαξηλάτην. Ἄνεχώρησαν.

Ἡ ἀπόστασις δὲν ἦτο μακρά, καθόσον ὁ ἵππος τὸν ἄριστος, εἶχε δὲ καὶ τὸν καιρὸν ν' ἄναπαυθῆ.

Ἐρειδόμενος ἐπὶ τῆς ἀμάξης, ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ δὲν ἐπρόφερε λέξιν κατὰ τὸ βραχὺ τῆς ὁδοπορίας διάστημα.

Προητοίμαζεν ἄρα γε τὰ μέσα τῆς ὑπερασπίσεώς του, ἣ ἐσκέπτετο τὴν ἀνυπομόνωσιν περιμένουσαν αὐτὸν μνηστῆρ του; Ὅπως ποτ' ἂν ἦ, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας οὐδόλως ἐζήτησε νὰ διαταράξῃ τὰς σκέψεις του, καὶ ἔφθασαν εἰς τὴν ὁδὸν Μὸν-Θαβῶς χωρὶς οὐδεὶς νὰ προφέρῃ λέξιν.

Ὁ Λουδοβίκος κατῴκει εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον κομψῆς οἰκίας, ἐνδιαίτημα διεσκευασμένον μετὰ χάριτος καὶ φιλοκαλίας. Εἶχε τέσσαρα δωμάτια, ἦτοι αἴθουσαν, σπουδαστήριον, δωμάτιον ὑπνου καὶ κομμωτήριον, ἅπαντα δὲ ταῦτα συνεικονῶν ἰδίᾳ ἕκαστον πρὸς εὐρὺν διάδρομον, εἰς τρόπον ὥστε δὲν ἦτό τις ἠναγκασμένος νὰ διέλθῃ ἐκ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἕτερον. Δὲν ὑπῆρχεν ἐστιατήριον, διότι ὁ νεανίας ἔτρωγεν ἐκτὸς τῆς οἰκίας, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν εἶχε καὶ θαλαμηπόλον.

Ὅθεν ἐλλείπει θαλαμηπόλου, ἠνέφξεν ὁ ἴδιος τὴν θύραν τοῦ εἰς τοὺς δύο παρακολουθοῦντας αὐτόν, εἰς οὓς, ἂν ἐξῆρτητο ἐξ αὐτοῦ, εὐχαρίστως δὲν θὰ ἐδέχετο.

Ἐλαβε τὸ κηροπήγιόν του ἐκ τοῦ δωματίου τοῦ θυρωροῦ, ὅστις οὐδόλως ἐξεπλάγη ἰδὼν τὸν μᾶλλον γενναῖοδωρον τῶν οἰκιστῶν του ἐπανερχόμενον ἐν συνοδίᾳ δύο κυρίων.

— Κάμετε τώρα ὅ,τι θέλετε, εἶπε δεικνύων εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους τὸ σπουδαστήριον.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἔρριψε βλέμμα ταχὺ ἐπὶ τῆς βιβλιοθήκης, ἐνθα μεγάλοι τόμοι νομικῶν βιβλίων εὐρίσκοντο τοποθετημένοι πλησίον βιβλίων ἡττον σπουδαίων, ἀλλὰ κομψότερον δεδεμένων. Παρητήρησεν ἐπὶ τῶν ἐκ παλαιᾶς δρυὸς φατνωμάτων ἀρχαίας εἰκόνας καὶ δύο ἢ τρεῖς νεωτέρας μεγάλης ἀξίας.

Τὸ γραφεῖον ἦτο πλήρες δικογραφῶν, ὧν τινες ἐφαίνοντο προσφάτως ἀναδιφισθεῖσαι.

Ἦτο γραφεῖον σῶφρονος νεανίου, ὃν ἡ τοῦ ἐπαγγέλματος ἐργασία οὐδόλως ἐμποδίζει νὰ ἐνασχοληθῆ εἰς τὰς τέχνας καὶ εἰς τὴν φιλολογίαν. Οὕτως ἔκρινεν ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, ὅστις διὰ μόνον τὸν τύπον ἀνεδίφισεν ἔγγραφα τινὰ ἐπὶ τοῦ γραφείου καὶ ἠνέφξε συρτάρια, ἐντὸς τῶν ὁποίων εἶδε μόνον ἀσήμαντα ἔγγραφα.

Ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ περιέμενεν ἐν στάσει ὑπερηφάνῳ νὰ περαιοσῇ τὰς ἀνερευνησεις του, εἶτα ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ἐν αὐτῇ εὐρίσκοντο μόνον διβάνια, κεννοσύριγγες τουρκικαὶ καὶ πανοπλῖαι κρεμάμεναι ἐπὶ ταπήτων ἐκ δέρματος τῆς Κορδοῦης. Δὲν ὑπῆρχον ἐκεῖ ἐπιπλα κλειόμενα διὰ κλείθρου, οὐδὲ τράπεζαι, ἀλλὰ σκίμποδες ἐκ ξύλου κεχρωματισμένου, ἐφ' ὧν ἦσαν τοποθετημένα δοχεῖα καπνοῦ καὶ μικροσκοπικὰ κύπελα καφέ.

Ὁ νεανίας εἶχεν ἐγκριθρυθῆ ἐπὶ τὸ ἀσιατικώτερον.

Ὁ Πιεδούσης, τεθαμβωμένος ἐκ τῶν νεωτερισμῶν τούτων, ἐβάδιζεν ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῶν ποδῶν του, ὅπως μὴ ρυπάνῃ τὸν σμυρναϊκὸν τάπητα.

Ὁ ἀρχηγὸς αὐτοῦ, ἡττον τούτου ἐκπληκτος, ἔκρινεν ἐκ πρώτης ὄψεως ὅτι ἦτο ἀνωφελὲς ν' ἀνερευνησῆ ἐκεῖ, καὶ μετέβη εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ὑπνου, ἐνθα τὰ βλέμματά του ἐρρίφθησαν ἐν πρώτοις οὐχὶ ἐπὶ τῆς μὲ κίονας κλίνης, ἦτις ἐν τούτοις

ἦτο ρυθμοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', ἀλλ' ἐπὶ μικροῦ τινος γραφείου ἐκ ροδοζύλου, ὅπερ ἐκρύπτετο ἐν τινι γωνίᾳ.

— Εὐαρεστηθῆτε νὰ μοῦ δώσετε τὸ κλειδί αὐτοῦ τοῦ γραφείου, εἶπε χωρὶς νὰ διστάσῃ.

Ἐμάντευεν ὅτι τ' ἀπόκρυφα τοῦ νεανίου ἦσαν ἐκεῖ κεκλεισμένα.

— Ἴδού το, κύριε, εἶπε ψυχρῶς ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ. Ἐξετάσατε τὸ γραφεῖον αὐτό, δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ἐμποδίσω. Σᾶς εἰδοποιῶ ὅμως, ὅτι δὲν περιέχει παρὰ οἰκογενειακὰ ἔγγραφα καὶ ἐπιστολάς ἰδιαιτέρας... Ἀφοῦ βεβαιωθῆτε ὅτι οὐδεμίαν ἔχουσι σχέσιν πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, ἢ ὅποια σᾶς ὀδηγεῖ ἐδῶ, θὰ εὐαρεστηθῆτε, ἐλπίζω, νὰ μοῦ ἀποδώσετε αὐτό.

— Θὰ ἐπισυναφθῶσιν εἰς τὴν δικογραφίαν, τὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἀναπόδραστος τῆς ἀνακρίσεως ἀνάγκη, εἶπεν ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς πράκτωρ, θὰ σᾶς ἀποδοθῶσιν ὅμως... ἀργότερα. Ἄλλως τε, δὲν θέλω ἐξετάσει αὐτὰ ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ἄς ἐξακολουθήσωμεν, ἂν εὐαρεστηθῆτε.

Τὸ κομμωτήριο ἐχωρίζετο τοῦ δωματίου τῆς κλίνης διὰ παραπετάσματος πολυτελεῶς κεντημένου.

Ὁ Πιεδούσης ἀνήγειρεν αὐτὸ ὅπως διέβη ὁ ἀρχηγὸς του, καὶ διὰ τῆς ἐτέρας χειρὸς ἐκράτει διπλοῦν κηροπήγιον ἀνημμένον, ὅπερ εἶχε λάβει ἐκ τοῦ γραφείου.

— Αὐτὴ εἶνε ὅλη ἡ οἰκία σας; ἠρώτησεν ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, ἀφοῦ δι' ἐνὸς βλέμματος, ἐπεθεώρησε τὸν εὐρὺν ἐκμαρμάρου λευκοῦ κιλλίβαντα, τὰς μεγάλας λεκάνας, τὰ ὑπερμεγέθη δοχεῖα ἐξ Ἀγγλικῆς φαβεντιανῆς, τὰς ἐκ κρυστάλλου βαυκαλίας, τὰς ἐξ ἐλεφαντόδοντος ψήκτρας, καὶ τὰ μυρία ὅσα συμπαρομαρτοῦντα, ἅτινα χρησιμεύουσι εἰς τὸν καλλωπισμὸν κομποῦ νεανίου.

— Ὅλη αὐτή, ἀπήντησε ζωηρῶς ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ, ἐκτὸς ἐὰν ἐπιθυμῆτε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸ μαγειρεῖον, τὴν ξυλαποθήκην, τὸ ἐρμάριον εἰς τὸ ὅποιον φυλάττω τὰ ἐνδύματά μου...

— Αὐτὸ ἀρκεῖ, κύριε, καὶ ἡ ἀποστολή μου ἔληξε. Θὰ λάβω καὶ θὰ σφραγίσω ἐνώπιον ὑμῶν, τὰ ἔγγραφα σας, τὰς ἀνταποκρίσεις σας, καὶ...

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἐσταμάτησεν, αἰσθανθεὶς τὴν χεῖρα τοῦ Πιεδούσης ἐγγιζοῦσαν ἐλαφρῶς τὸν βραχίονά του. Ἐστράφη καὶ εἶδε τὸν πράκτορά του, ὅστις οὐδὲν εἶπεν, ἀλλ' ἔκαμεν ἐκφραστικὴν χειρονομίαν.

Οἱ φαιοὶ ὀφθαλμοὶ του ἐδείκνυον ἐν μέρῳ τοῦ διὰ Περσικοῦ ὑφάσματος κεκλυμμένου σανιδώματος, μεταξὺ τῆς τραπέζης καὶ τοῦ παραθύρου.

Μεταξὺ ἀνθρώπων τοῦ ἐπαγγέλματος ἡ σιωπήρα αὐτὴ διάλεκτος εἶνε ἐν μεγίστη χρήσει καὶ λίαν καταληπτή.

Ὁ ἀρχηγὸς ἀπήντησε διὰ νεύματος τῶν ὀφθαλμῶν, ὅπερ ἐσήμαινε: «Πήγαινε νὰ παρατηρήσῃς».

Ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ, ὠχρὸς, ἀλλὰ κύριος ἐαυτοῦ, παρίστατο εἰς τὴν ἀνταλ-

λαγὴν τῶν σιωπηρῶν νευμάτων τούτων, χωρὶς ὅμως νὰ ἐννοήσῃ τὴν σημασίαν αὐτῶν, ἦν ἐν τούτοις δὲν ἐβράδυνε νὰ κεντεύσῃ.

Ὁ Πιεδούσης, ὅστις ἦτο ἄνθρωπος μεθοδικός, ἤναψε τὰ παρὰ τὸν καθρέπτην τοῦ καλλυντηρίου τέσσαρα κηρία. Ἦθελε πρὸ πάντων νὰ φωτισθῇ καθ' ὀλοκληρίαν τὸ δωμάτιον, μετεχειρίζετο δὲ πρὸς τούτους καὶ τὸ ὅποιον ἐκράτει κηρίον.

— Εὐαρεστηθῆτε νὰ περάσατε, εἶπεν ὁ ἀρχηγός, ὑποχωρῶν ὅπως ἀφήσῃ νὰ διέλθῃ ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ.

Ἡ θύρα τοῦ δωματίου δὲν ἦτο κεκλεισμένη διὰ κλειθροῦ, καὶ ὁ νεανίας ἠδύνατο νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ δραπετεύσῃ. Δὲν ἐφαίνετο ὅτι εἶχε τοιαύτην ἐπιθυμίαν, ἀλλ' ἐν τούτοις, ἡ γενομένη αὐτῷ πράσις τὸν ἐθορόβησεν.

— Εἶνε ἀνωφελές, διότι τὸ καλλυντηριόν μου δὲν ἔχει μυστικὰ συρτάρια, εἶπε διὰ τόνου εἰρωνικοῦ.

Ἀπεφάσιεν ἐν τούτοις νὰ προχωρήσῃ, ὁ δὲ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἐφρόντισε νὰ παρακολουθήσῃ ἀμέσως αὐτόν.

Ὁ Πιεδούσης εὐρίσκετο ἤδη ἐπὶ τὸ ἔργον.

Ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ κομβίου χαλκοῦ, τεχνιέντως κεκρυμμένου ἐντὸς τῶν πτυχῶν τοῦ ἐπὶ τοῦ τοίχου περιστρώματος, καὶ πιάσας τὸ κομβίον τὸ σανιδώμα ἠνεψύθη.

— Ἐνας κρυψῶνας! ἀνέκραξε. Τί ἄρα γε νὰ εἶνε ἐκεῖ μέσα; Ἄς μὴν εἶνε τοῦλάχιστον κανένας τρίτος σκοτωμένος, προσέθεσε χαμηλῆ τῆ φωνῆ.

ΑΗ'

— Τί ἔχετε λοιπόν, κύριε; ἠρώτησεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, παρατηρῶν ἀσκαρδαμυκτὴ τὸν κύριον δὲ Γεντιλῆ.

Ὁ μνηστὴρ τῆς Θηρεσίας προσεπάθησεν ἰν' ἀπαντήσῃ, ἀλλ' ἡ φωνὴ του ἐξέπνευσεν εἰς τὰ χεῖλη του.

Ἐν τούτοις ὁ Πιεδούσης προεξέτεινε τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν βραχίονά του ἐντὸς τῆς κρύπτης, ἦν εἶχεν ἀποκαλύψει ἡ μετακίνησις τοῦ σανιδώματος, καὶ ὑπὸ τὴν λάμπην τοῦ κηρίου, ὅπερ ἐκράτει, παρετήρει τὸ ἔνδον αὐτοῦ περιέργως.

— Παράξενο πρᾶγμα... πολὺ παράξενο, εἶπεν ἀποσυρόμενος.

Ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἀνεγινώσκετο ὅτι εἶδε κατὰ τι περιέργον, ἀπροσδόκητον, δυσεξήγητον. Ὁ ἀρχηγὸς ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ τὸ κηρίον, ἔνευσεν αὐτῷ νὰ ἐπαγρυπνῇ ἐπὶ τοῦ νεανίου, καὶ ἐπλησίασεν ἵνα ἴδῃ τὸ τοσοῦτον ἐκπλήξαν τὸν γηραιὸν κλητῆρα, ἂν καὶ ἦτο εἰθισμένος καὶ εἰς τὰς παραδοξοτέρας ἔτι ἀνακαλύψεις.

Ἡ μυστικὴ θύρα ὠδήγει ἐπὶ εἰδους διαδρόμῳ ἐσχηματισμένου διὰ κενοῦ, ἐξεπίτηδες ἀφείντος μεταξὺ τοῦ διὰ τοῦ Περσικοῦ ὑφάσματος ἐστρωμένου περιφράγματος καὶ τοῦ τοίχου, ὅστις διεχώριζε τὴν παρακειμένην οἰκίαν ἐκ τῆς τοῦ κυρίου δὲ Γεντιλῆ.

Ἡ κρύπτη αὕτη, μᾶλλον μακρὰ ἢ εὐρεῖα, καὶ ἐντελῶς ἐστερημένη φωτός, ἦτο διεσκευασμένη ἐξ ἀρχαίων κεντημάτων ποικιλοχρῶν τῆς Φλάνδρας, ἡ δὲ στέγη ἦτο κεκαλυμμένη διὰ λεπτοῦ ἀχυροχρόου ψιάθου, ἐξ ἐκείνων, ὧν ἡ χρῆσις εἶνε τόσον ἐξηπλωμένη εἰς τὰς διακεκαυμένας χώρας.

Μόνον ἐν ἔπιπλον ὑπῆρχεν, ὅπερ ὅμως ἦτο ἄξιον προσοχῆς.

Ἦτο τράπεζα ἐκ ναστοῦ σινικοῦ τετραγώνου, ὡς αἱ τράπεζαι τοῦ χαρτοπαιγνίου, ἐπὶ δὲ τῆς τραπέζης ταύτης εὐρίσκετο ἐκτεθειμένη δεσμὸς παιγνιοχάρτων, τεθειμένων ἐν ἰδιαζούσῃ τάξει. Οἱ ἐρυθροὶ ρηγάδες ἦσαν συζευγμένοι μετὰ τῶν μελαινῶν δαμῶν, οἱ μέλανες ἄσοι ἐπιτεθειμένοι ἐπὶ τῶν ἐρυθρῶν βαλῆδων, καὶ οὕτω καθεξῆς.

Εἰς οὐρανὴποτε ἄλλο μέρος, τοιαύτη ἀνακάλυψις οὐδόπως θὰ ἐνοχοποιεῖ τὸν οἰκοδεσπότην, καθόσον δὲν δύναται ποσῶς νὰ θεωρηθῇ ἔγκλημα τὸ ρίπτειν πασιέντας, ἀλλ' οὔτε καὶ εἶνε ἀπηγορευμένον τὸ νὰ διακόπη τις τὴν πασιένταν καὶ νὰ λησμονῇ ἐπὶ τῆς τραπέζης τὰ παιγνιοχάρτα.

Ὁ ἀρχηγὸς ὅμως τῆς ἀσφαλείας ἐνεθυμῆτο θαυμασίως τὴν τράπεζαν τοῦ χαρτοπαιγνίου ἐν τῷ ἀναπαυτηρίῳ τοῦ περιπτέρου, ἔνθα εἶχε διέλθει τοσοῦτον δυσχερῆτος ὥρας ἐντὸς τῆς θήκης ἐνὸς ὠρολογίου, ἐκτὸς δὲ τούτου, ἐκράτει καὶ ἐν τῷ θυλακίῳ αὐτοῦ τὴν εἰκόνα τῆς δολοφονηθείσης γυναικός, ἣτις εἶχε φωτογραφηθῆ, κρατοῦσα ἐν τῇ μιᾷ χειρὶ δάμαν τῆς πίνας καὶ καμέλιαν ἐν τῇ ἐτέρᾳ.

Τὸ ἄνθος, καθὼς καὶ τὸ παιγνιοχάρτον, εὐρίσκοντο εἰς τὴν Μόργην ἐπὶ τοῦ πτώματός της.

Ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς κρύπτης, περὶ τὰ συμμετρικῶς τοποθετημένα παιγνιοχάρτα, ὑπῆρχεν ἄνθος ἀπεξηραμένον, ὅπερ ὅμως ἐκ τοῦ σχήματός του ἀνεγνωρίζετο ὅτι ἦτο καμέλια.

Αἱ παράδοξοι αὗται συμπτώσεις ἐπεβάρυνον τὴν κατηγορίαν τοῦ κυρίου δὲ Γεντιλῆ, ὁ δὲ πεπειραμένος ἀστυνομικὸς πράκτωρ, οὐδέποτε κατὰ τὸ διάστημα τοῦ μακροῦ σταδίου του, ἔκαμε τόσων προνοιακῆν ἀνακαλύψιν.

Διηρώτα μάλιστα ἐαυτὸν πῶς ὁ δυστυχὴς οὗτος νεανίας διεπράξατο τὴν ἀπρονοησίαν νὰ διατηρήσῃ τὰ τρομερὰ ταῦτα τεκμήρια τοῦ ἐγκλήματος, ὅπως διατηρῆ τις ἔργον τέχνης ἐντὸς μουσείου.

Ἡ κρύπτη ὁμοίως σχεδὸν πρὸς εὐκτῆριον, λαμβανομένης δ' ὑπ' ὄψει τῆς εὐσεβοῦς μερίμνης, ἦν ὁ υἱὸς τοῦ κυρίου Λεκόκ εἶχε καταβάλλει, ὅπως τακτοποιήσῃ αὐτὴν οὕτως, θὰ ἐπίστευε τις ὅτι ἦρχετο ἐνίοτε νὰ γονυπετήσῃ πρὸ τῶν λειψάνων τούτων ἀριπτάσης εὐδαιμονίας.

— Αὐτὸ εἶνε ἀπίστευτον, ἔλεγε καθ' ἐαυτὸν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ ἐλάτρευε τὴν γυναῖκα... τὸ παιγνιοχάρτον... τὸ ἄνθος... ὅλα αὐτὰ εἶνε, ἀναμφιβόλως, ἀνάμνησις ἐρω-

τικῆς σκηπῆς ... καὶ τὴν ἐφόνευσε, τοῦτο εἶνε σαφέστατον ... τὴν ἐφόνευσεν ἐξεπίτηδες, καθ' ἣν στιγμήν ἔρριπτε πασιέντοσαν, ὅπως ἐκείνην, ἡ ὁποία εἶνε ἀπεικονισμένη εἰς τὴν φωτογραφίαν αὐτῆς ... Ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶνε ἀρά γε τρελλός; Ἄγνοῶ, στοιχηματίζω ὅμως ὅτι ὁ δικηγόρος του θὰ συνηγορήσῃ ὑπὲρ τῆς τρέλλας, ἐγὼ δὲ αὐτός, ἐὰν ἦμιον ἔνορκος, θὰ ἐπίστευα ἴσως εἰς αὐτήν. . . Ναι, ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἔνορκος, καὶ καλῶς ἐξεταζομένου τοῦ πράγματος, φρονῶ ὅτι ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ εἶνε ἀπλῶς αἰσθηματικὸς δολοφόνος. Εἶδα ἔως τὴν ἰσὴν πολλοὺς ὡσὰν καὶ αὐτόν, ἀρκεῖ δὲ νὰ ἔχη κανεὶς ὀλίγην φαντασίαν, διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ ἐννοήσῃ ὅλας τὰς σκηπῆς, αἱ ὁποῖαι ἔλαβον χώραν καὶ τῶν ἰσοίων ἀνακαλύπτω τὰ ἔχνη.

Ἡ κυρία εἶχε τὴν μανίαν νὰ συμβουλεύεται τὰ παιγνιόχαρτα... διὰ νὰ μάθῃ, λόγου χάριν, ἂν θὰ ὑπανδρευέτο τὸν ἐραστὴν τῆς ... μίαν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐμελλε ν' ἀποχωρισθοῦν ... ὑποθέτω ὅτι ὁ Γεντιλῆ ἐγνώριζεν αὐτήν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, καὶ ὅτι μίαν ἡμέραν προσεκληθὴ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Γαλλίαν ... Τὴν ἡμέραν ἐκείνην θὰ ἔρριψε τὴν πασιέντοσαν, ἡ ὁποία θὰ ἐπέτυχεν. . . ὁ ἐραστὴς θὰ ὠρκίσθη νὰ διατηρήσῃ τὰ παιγνιόχαρτα, τὰ ὁποῖα προεμάντευσαν τὴν εὐδαιμονίαν των ... Ἴδου αὐτὰ ... εἰς τὴν τράπεζαν αὐτὴν ... ἀπορῶ πῶς δὲν τὰ ἐσκέπασε καὶ μὲ γυαλιά... Ἀργότερα, αὐτὴ ἦλθεν εἰς Παρισίους, καὶ διὰ νὰ ἀναζωογονήσῃ τὰς ἀναμνήσεις τοῦ νέου, ἐφωτογραφήθη μὲ ὅσα εἶχον σχέσιν μὲ τὸν τρυφερὸν ἀποχωρισμὸν τῆς. Ἐγραψεν ἀποκάτω ἀπὸ τὴν εἰκόνα «Μὴ μὲ λησμονεῖς» ... ἀγγλιστί ... καὶ τοῦ τὴν ἔστειλεν ... Αὐτὸ θὰ συνέβῃ, ἀκριβέστατα. Πρὶν ὁ Πιεδούσης τρέξῃ εἰς Βουλώνην ὑπῆγεν εἰς τὸν φωτογράφον, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπεν ὅτι ἡ κυρία εἶχεν ὑπάγει μόνη, ὅτι δὲν ἠθέλησε παρὰ ἓν μόνον ἀντίτυπον, καὶ ὅτι ἀπαίτησε νὰ καταστρέψῃ τὴν πλάκα.

Ἴδου τὸ μυθιστόρημά μου, κατὰ τὰ δύο τρίτα ... ναι, ἀλλὰ ἡ λύσις; Μπα! ἡ λύσις εἶνε πρόχειρος. Ὁ Γεντιλῆ, ἀφοῦ ἐπανεῖδε τὴν γυναῖκα, μανθάνει ὅτι τὸν ἀπατᾷ ... καὶ θέλει νὰ ἐκδικηθῇ ... Προετοιμαζομένη τὸ σχέδιόν του ... μίαν ἐσπέραν φθάνει ἐξ ἀπροόπτου εἰς τὴν οἰκίαν τῆς... εὐρίσκει τὸν ἀντεραστὴν του νὰ δειπνᾷ ἐκεῖ καὶ τὸν φονεύει μὲ ἓν κτύπημα εἰς τὴν κεφαλὴν ... Προχωρεῖ εἰς τὸ ἀναπαυτήριο, καὶ ἐκεῖ εὐρίσκει τὴν κυρίαν, ἡ ὁποία ἔρριπτε πασιέντοσαν ... δι' ἄλλον ... τὴν κτυπᾷ μὲ τὸ μαχαίρι καὶ καρφώνει ἐπάνω εἰς τὴν καρδίαν τῆς τὴν δάμα τῆς πίκας ... παιγνιόχαρτον, τὸ ὁποῖον, κατὰ τοὺς πρώτους ἔρωτάς των, θὰ εἶχε δι' αὐτοὺς ἰδιαιτέραν σημασίαν ... ἦτο τὸ παιγνιόχαρτον τῆς εὐδαιμονίας ...»

Ἀἰφνης ἐμπνευσθεὶς ὑπὸ τινος ἰδέας ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ ἔκυψεν ἐπὶ τῆς τραπεζῆς καὶ ἤρχισε νὰ ἐξετάξῃ μετὰ προσοχῆς τὴν ἐπ' αὐτῆς ἐκτεθειμένην δεσμίδα τῶν παιγνιόχαρτων, ἐκ τῆς ὁποίας παρετήρησεν ὅτι ἔλλειπεν ἡ δάμα τῆς πίκας.

Κατὰ τοὺς κανόνας τῆς πασιέντας αὐτῆς, εἰς ἣν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας εἶχεν ἐνίοτε ἐνασχοληθῆ, ἡ ἐν λόγῳ δάμα ἔπρεπε νὰ συζευχθῇ μετὰ τοῦ ρήγα τῆς κούπας, ὁ δὲ ρήγας τῆς κούπας ἔμενε χῆρος. Τοῦτο ἤρκει.

Ὁ ἀρχηγὸς ἐπανῆλθεν εἰς τὸ κομμωτήριο, ἐπανεφέρεν εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ τὸ κινητὸν σανίδωμα, παρέδωσε τὸ κηρίον εἰς τὸν Πιεδούσην καὶ εἶπεν ἀπλῶς:

— Εἶδα ὅ,τι ἤθελα νὰ ἴδω. Ἄς ἀναχωρήσωμεν.

— Καὶ ἀπὸ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶδατε, κύριε, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ, πιστεύω ὅτι δὲν θὰ μὲ νομίσετε ἔνοχον... πιστεύω, ὅτι δὲν θὰ δώσετε σημασίαν εἰς ὑποτιθέμενα τεκμήρια, τὰ ὁποῖα κανεὶς δὲν θὰ τὰ θεωρήσῃ σπουδαῖα.

— Δὲν εἶνε ἀκόμη ὦρα διὰ νὰ συζητήσωμεν τὴν ἀξίαν των. Ὁ ἀνακριτὴς ὀφείλει νὰ τὰ ἐκτιμήσῃ, ἀπῆντησεν ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος.

— Λοιπόν, ἀναλαμβάνετε τὴν εὐθύνην νὰ μὲ προσωποκρατήσετε, νὰ μὲ ἀτιμάσετε ... διότι εἰς τὴν θέσιν μου προσωποκράτησις, καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι αὐριον θὰ μείνω ἐλεύθερος, σημαίνει ἀτίμωσιν... καὶ ὑμεῖς καμμίαν ἄλλην ἔνδειξιν δὲν ἔχετε ἐναντίον μου, παρὰ μόνον ὅτι εὐρέθη ἡ φωτογραφία εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν μου καὶ δὲν ἤξεύρω καὶ τί ἄλλα σημεῖα ἀκόμη, τὰ ὁποῖα εὐχαριστεῖσθε νὰ συνδυάζετε, μεταξύ ...

— Ἀρκεῖ! εἶπεν ἐπιτακτικῶς ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας. Λησμονεῖτε ὅτι προσεφέρατε εἰς τὸν κλητῆρα, ὁ ὁποῖος σὰς ὠδήγει εἰς τὴν ἀστυνομίαν, εἴκοσι χιλιάδες φράγκων διὰ νὰ σὰς ἀφήσῃ νὰ δραπετεύσετε. Λησμονεῖτε ἐπίσης ὅτι κατόπιν ἐπεχειρήσατε νὰ τὸν φονεύσετε, ἔπειτα ν' αὐτοκτονήσετε. Φρονῶ ὅτι δὲν φέρεται κανεὶς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὅταν εἶνε ἀθῶος.

— Ἐχασα τὸ λογικόν, καὶ ...

— Σὰς παρακαλῶ, μὴ περιττολογίαις. Πρὸ δύο ὥρων εὐρίσκεσθε ὑπὸ κράτησιν. Δὲν σὰς τὸ εἶπα, διότι ἠλπίζα ὅτι θὰ ἠθέλατε ὁμολογήσει τὸ ἔγκλημά σας. Τώρα δὲν ἔχω πλέον τίποτε νὰ σὰς ἐρωτήσω, καὶ ὑμεῖς τίποτε νὰ μοῦ εἰπῆτε. Ἀνήκετε εἰς τὴν ἰδικαιοσύνην. Ἐμπρός!

Ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ ἐδέχθη μετὰ πολλοῦ θάρρους τὸ τρομερὸν τοῦτο κτύπημα.

Μετέβη χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ὕπνου καὶ παρέστη ἀταράχως εἰς τὰς ἐνεργείας τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀσφαλείας, ὅστις ἠνέφεξε τὸ γραφεῖον, ἔλαβεν ὅλα τὰ ἔγγραφα καὶ ἐπιστολάς, καὶ ἔκαμε δέμα, ὑπερ ἐσφράγισε δι' ἰσπανικοῦ κηροῦ.

— Ποῦ σκέπτεσθε νὰ μὲ στείλετε; ἠρώτησε ψυχρῶς ὁ νεανίας, ὅταν ἡ ἀνερέυνησις ἐπερατώθη.

— Εἰς τὸ κρατητήριο τῆς ἀστυνομίας. Αὐριον θὰ σὰς ἀνακρίνη ὁ κύριος ἀνακριτὴς, καὶ συνεπεία τῆς ἀνακρίσεως αὐτῆς ἴσως μετακομισθῆτε εἰς Μαζάς.

— Ἦμπορῶ νὰ πληροφορηθῶ κανένα ὅτι εὐρίσκομαι ὑπὸ κράτησιν;

— Ἄν σκοπεύετε νὰ πληροφορησθε τὰ πρόσωπα τῆς οἰκίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπεράσετε τὴν ἐσπέραν, δὲν ἠμπορῶ ν' ἀναλάβω τὴν εὐθύνην νὰ σὰς ἐπιτρέψω νὰ γράψετε εἰς αὐτὰ.

— Δὲν πρόκειται περὶ αὐτῶν. Ἐπεθύμουν νὰ εἰδοποιήσω τὸν πατέρα μου δι' ὅ,τι μοῦ συμβαίνει.

— Θὰ στείλω νὰ τὸν εἰδοποιήσω αὐριον τὸ πρωί. Ποῦ κατοικεῖ;

— Κρηπὶς Κοντῆ, σαράντα ἐννέα.

— Κρηπὶς Κοντῆ, σαράντα ἐννέα! ἐπανάλαβεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, οὐτινος τὸ πρόσωπον ἐμαρτύρει προφανῆ σημεῖα ἐκπλήξεως. Καὶ ὀνομάζεται κύριος δὲ Γεντιλῆ;

— Λεκὸν δὲ Γεντιλῆ.

Εἰς τὴν ἀπάντησιν ταύτην ὄχι μόνον ὁ ἀρχηγὸς ἐξεπλάγη, ἀλλὰ καὶ ὁ Πιεδούσης ἀνεσκίρτησε καὶ ἔμεινεν ἀναυδός.

— Πῶς! εἶσθε ὁ υἱὸς τοῦ κυρίου Λεκὸν, ἀρχαίου ἐμπόρου! ἐπανάλαβεν ὁ ἀρχηγὸς, τοῦ κυρίου Λεκὸν δὲ Γεντιλῆ, ὁ ὁποῖος πρὸ δεκαετίας κατοικεῖ εἰς τὴν οἰκίαν, τὴν ὁποίαν λέγετε;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ὁ πατήρ σας εἶνε ἀνθρώπος δικαίως ὑποληπτόμενος, ἐπανάλαβε μετὰ τινα σιωπὴν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας. Τὸν γνωρίζω καὶ σὰς ὑπόσχομαι νὰ ὑπάγω ὁ ἴδιος αὐριον πολὺ ἐνωρίς νὰ τὸν πληροφορήσω διὰ τὰ διατρέξαντα. Δυστυχῶς αὐτὸ μόνον δύναμαι νὰ πράξω δι' ὑμᾶς, προσέθεσε δεῖξας τὴν θύραν εἰς τὸν δεσμώτην.

Ὁ Λουδοβίκος Λεκὸν διέβη πρῶτος, ἐπὶ δὲ τῆς κλίμακος, ὁ ἀρχηγὸς εἰλικρινῶς συγκεινημένος, εἶπεν εἰς τὸ οὖς τοῦ πράκτορός του:

— Νὰ τὸ πεπρωμένον! Ὁ γέροντ Λεκὸν θ' ἀποθάνῃ ὁ δυστυχῆς ἀπὸ τὴν λύπην. Καὶ ἐγὼ, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐπρότεινα νὰ ἐπιφορτισθῇ τὴν καταδίωξιν τῆς ὑποθέσεως... καὶ ὁ ὁποῖος ἀπῆντησα αὐτὸν μαζὺ μὲ τὸν υἱὸν του εἰς τὴν Νέα Γέφυραν, τὴν ἡμέραν τῆς ἐξόδου τοῦ βωβοῦ... Καλὰ ἐσυλλογιζόμενον ὅτι κάπου εἶδον αὐτὴν τὴν μορφήν, ὅταν αὐτὸς ὁ βρωμερὸς υἱὸς ἐμβῆκε εἰς τὸ γραφεῖόν μου... Καὶ ὅταν ἔμαθα ὅτι ὀνομάζεται δὲ Γεντιλῆ ἔπρεπε νὰ τὸ καταλάβω. Δὲν ἠλπίζα ὅμως ποτὲ ὅτι ἦτο τόσῳ στενωῶς συνδεδεμένος μὲ τὸν ἀγαθὸν Λεκὸν. Διὰ βολὴ! Νὰ μία τελευταία ἀνακαλύψις, ἡ ὁποία καταστρέφει ὅλην τὴν χαρὰν μου.

— Καὶ ἐγὼ, ἀρχηγέ, δὲν εἶμαι πλούσιος, ἀλλὰ ὅταν συλλογιζομαι πῶς ἐγὼ ἔγεινα ἡ αἰτία καὶ ἀφορμὴ νὰ τελειώσῃ ὁ κύριος Λεκὸν ἀπὸ τὴν λύπην του, ἔδινα ὅλαις μου ταῖς ἀμοιβαῖς καὶ τοὺς προβιθασμούς διὰ νὰ μὴν πῆγαίνα σήμερα εἰς τὴν Μόργα.

— Τί τὰ θέλεις; αὐτὰ ἔχει αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα. Αὐριον ἴσως θὰ χρειασθῇ ν' ἀντιπαραστήσῃ τὸν βωβὸν μὲ τὸν νέον αὐτόν, καὶ πολὺ φοβοῦμαι ὅτι ἡ ἀντιπαράστασις θὰ στείλῃ εἰς τὴν λαίμηττον τὸν υἱὸν τοῦ ἀρχαίου φίλου μου.

ΔΘ'

Ἡ ἡμέρα ὑπέφωσεν ἤδη, ὥραία χειμερινὴ ἡμέρα ἐξ ἐκείνων, ἃς ὁ Θεὸς δωρεῖται ἐνίοτε εἰς τοὺς Παρισίους ἐν μέσῳ μηνὶ Ἰανουαρίῳ.

Εἰς παρομοίαν ἡμέραν αἱ ὁδοὶ εἶνε ὡς εἶ ἦτο ἡμέρα ἐορτῆς.

Ἐκεῖνοι, οὗς τὸ ἐπάγγελμα αὐτῶν ἐξαναγκάζει νὰ περιφέρωνται ἀνὰ τὴν πόλιν, χαίρουσι διότι ἀναπνεύουσι θερμὴν ἀτμοσφαῖραν καὶ δὲν κολυμβῶσιν ἐντὸς τοῦ βορβόρου.

Οἱ πλούσιοι, ἐγκαταλείποντες τὸ πῦρ τῆς ἐστίας αὐτῶν, ὀδεύουσι πρὸς τὰ Ἡλύσια Πεδία, ἵνα ἴδωσιν ἂν προχωρῇ ἡ ἀνοιξίς, καὶ ἴν' ἀποκτήσωσιν ὄρεξιν.

Αἱ κομψαὶ κυρίαὶ τρέχουσι, σφυρηλατοῦσαι διὰ τῆς ὑψηλῆς πτέρνας τῶν ὑποδημάτων αὐτῶν τὰ ἐστεγνωμένα πεζοδῶμα, διέρχονται δὲ τὰς ὥρας τῶν παρατηρούσων διὰ τῶν ὑελωτῶν τῶν καταστημάτων.

Ἡ χαρὰ διαχέεται ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ.

Τῆς χαρᾶς ταύτης συμμεθεῖξεν ἀφθόως καὶ ὁ γέρον Λεκὸκ. Εἶχεν ἐγερεθῆ, κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἅμα τῇ πρωΐᾳ, καὶ εἶχεν ἤδη περάνει τὸν καλλωπισμὸν του, ἀφοῦ ἔκειρε τὸν πώγωνα, ἐργασίαν εἰς τὴν κατέτριβε μίαν ὥραν καθ' ἑκάστην, διότι ἐπεμελεῖτο πολὺ τὸν ἑαυτὸν του.

Ἡνέφωξε τὸ παράθυρον καὶ ἤρχισε νὰ παρατηρῇ διὰ μυριοστὴν φοράν τὸ ἐπὶ τῆς κρηπίδος τοῦ Κοντῆ ἐπεκτεινόμενον θαυμασίον πανόραμα. Ἀντικρῦ, ὁ Σηκουάνας ζωογονούμενος ὑπὸ τῆς ἀεναίου κινήσεως τῶν ἀνερχομένων καὶ κατερχομένων πλοίων, καὶ τὸ Λουβρον διαλάμπων ἐκ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ ἀντανακλωμένου ἡλιακοῦ φωτός.

Πρὸς τ' ἀριστερά, αἱ μεγάλαι καστανεαὶ τοῦ παροχθίου ἀνδῆρου, ἐρυθραίνουσαι ἤδη ἐκ τῶν πρώτων ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, ἐπανερχομένου ἐκ τοῦ μεσημβρινοῦ δρομολογίου του.

Πρὸς τὰ δεξιὰ, ἡ ἀρχαία πόλις, ἀνακαινισθεῖσα ὑπὸ τῶν ἐργατῶν, μὲ τὰς νέας οἰκοδομὰς αὐτῆς, τοῦ ἐπιχρύσου τόξου τῆς, ὅπερ ἀνέρχεται πρὸς τὰ ὕψη, καὶ μὲ τὸς δύο ὑπερμεγέθεις πύργους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Παναγίας, οἵτινες φαίνονται ὡς εἰ ἐπισκοπῶσι τὰς στέγας τοῦ καταστήματος τῆς Ἀστυνομίας.

Πρὸ ἐνὸς ἔτους τὰ πάντα εὐδοκίμου διὰ τὸν ἀγαθὸν κύριον Λεκὸκ.

Αἱ περὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ἀνησυχίαι εἶχον διασκεδασθῆ, οἱ δὲ προσεχεῖς γάμοι τοῦ λατρευτοῦ τούτου υἱοῦ ἐπλήρου ἀπάσας τὰς εὐχὰς αὐτοῦ.

Ὁ Λουδοβίκος ἔμελλε νὰ νυμφευθῇ νέαν πλουσίαν, θελατικὴν, καὶ τὴν νεανίδα ταύτην ἠγάπα μετὰ πάθος.

Ὁ πατὴρ του, ὅστις ἐγνώριζεν αὐτὸν κατὰ βάθος, ἔχαιρεν ὅτι ἐπέτυχε κατὰ τὴν ἐκλογὴν του, διότι ἐγνώριζεν ὅτι ὁ παραδοξὸς οὗτος νεανίας δὲν θὰ ἐθυσίαζε τὸν ἑρῶτα εἰς χρηματικὰ ζητήματα, καὶ ὅτι ἦτο ἱκανὸς νὰ ἐρασθῆ, χωρὶς νὰ λάθῃ ὑπ' ὄψει τὸ ἀρμόζον αὐτῷ.

Ὁ κύριος Λεκὸκ ἐνεθυμεῖτο ἔτι τὰς νεανικὰς τρέλλας τοῦ Λουδοβίκου ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ, δὲν ἐφοβεῖτο ὅμως πλέον ὅτι ἤθελον ἐπαναληφθῆ καὶ ἐν Γαλλίᾳ.

Ἡ καρδία του ἦτο κατελιγμένη, καὶ ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου εἶχεν ὀρισθῆ.

Ἡ γόραζον τὰ γαμήλια δῶρα, ἅτινα ἐστοίχιζον πολὺ ἀκριβὰ εἰς τὸν ἀγαθὸν γέροντα. Τὴν προτεραίαν εἶχε δώσει πέντε χιλιάδες φράγκων δι' ἀγορὰν ψελλίων, καὶ δὲν ἐπρόφθανε νὰ ἐξοφλῇ τοὺς λογαριασμοὺς τῶν ἐμπόρων.

Ἐν τούτοις δὲν ἐλυπεῖτο ποσῶς διὰ τὰ χρήματά του, οὐδέποτε δ' ὑπῆρξε φειδρότερος τῆς πρωΐας ἐκείνης, ἐπακουμβῶν ἐπὶ τοῦ ἐξώστου.

Ἐσκέπτετο νὰ πορευθῆ ἐξ ἀπροόπτου καὶ καταλάβῃ τὸν υἱὸν του, τῷ προτείνει δὲ νὰ περιέλθωσιν ὁμοῦ τοὺς διαφόρους προμηθευτὰς.

Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ὁ Λουδοβίκος ἦτο ἐλεύθερος ἐκ τῆς ἐργασίας του. Εἶχε λάβει ἀδείαν ἀπουσίας ἐκ τοῦ γραφείου του, καὶ δὲν ἦτο βέβαιον ἂν ἔμελλε νὰ ἐπανέλθῃ ποτὲ πλέον, διότι τὸ ταξείδιον τοῦ γάμου εἶχεν ἀποφασισθῆ, ἡ δὲ δεσποινὴς Λεκὸντ ἐλαχίστην ἀρέσκειαν ἐδείκνυε πρὸς τὸ συμβολαιογραφικὸν ἐπάγγελμα.

— Καὶ ὅταν συλλογιζώμαι ὅτι εἰς τὴν ἀστυνομίαν ἐφανταζόντο ὅτι θὰ ἐπανελάμβανα τὸ ἔργον μου διὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήσω, ἐψιθύρισε παρατηρῶν περιφρονητικῶς τὰ καταστήματα τῆς ἀστυνομίας ἐπὶ τῆς κρηπίδος τῶν χρυσοχόων. Ἀγνοοῦν φαίνεται τὰς ἡδονὰς τῆς πατρότητος... καὶ τῆς ἀλυσίας. Ἐγὼ ὅμως, ὁ ὅποιος μετ' ὀλίγον νυμφεύω τὸν Λουδοβίκον, ν' ἀναιμιχθῶ ἐκ νέου εἰς αὐτὸν τὸν θόρυβον... Ἄ! ὄχι! Παρήλθεν ὁ καιρὸς ἐκεῖνος... ὁ καιρὸς, κατὰ τὸν ὅποιον μὲ ὠνόμαζον: γέροντα ἐκκαθαριστήν... Τώρα δὲν μὲ εὐχαριστεῖ καθόλου τὸ ἐπάγγελμα... Οἱ κύριοι κακοῦργοι ἤμποροῦν νὰ δολοφονοῦν ὅσον τοὺς ἀρέσει τὰς γυναῖκας, καὶ νὰ καρφῶνουν μάλιστα καὶ παιγνιόχαρτα ἐπάνω εἰς τὸ στήθος τῶν... δὲν θὰ τρέξω ὅμως βέβαια ἐγὼ κατόπιν τῶν.

Ὁ γέρον Λεκὸκ ἐκαυχῆτο ἴσως ὀλίγον, διαβεβαιῶν ὅτι ἦτο ὄλως ἀδιάφορος πρὸς τὰ δικαστικὰ ζητήματα, διότι μετὰ τινὰ στιγμὴν ἐπανέλαβε καθ' ἑαυτὸν:

— Ἐν τούτοις ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ εἶνε ἐνδιαφέρουσα... Ἐὰν ἦμουν νέος, καὶ δὲν εἶχα καὶ τὸν Λουδοβίκον, θὰ ἀνελάμβανα μὲ πάθος αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν... Πρὸ πάντων αὐτὸς ὁ βωβός... ὁ ὅποιος κρατεῖ τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος, τὴν ὁποῖαν ὅμως δὲν ἤμπορεῖ νὰ φανερώσῃ, διότι δὲν ἤμπορεῖ νὰ ὀμιλήσῃ. Τί ἄρα γε νὰ ἔκαμν ἕως τῶρα εἰς τὴν ἀστυνομίαν; Ἀνοησίας βέβαια. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, τὸν ὅποιον ἀπήντησα χθὲς εἰς τὸ Κερκαμεϊκόν, μοῦ ὠμολόγησεν ὅτι δὲν εἶχον προχωρήσει διόλου. Πικραπνεῖται ὅτι ὁ Τολβιάκ εἶνε ἀδρανής, καὶ λυποῦμαι ὅτι τοῦ τὸν ἐσύστησα, αὐτὸν τὸν Τολβιάκ. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε κενόδο-

ξος, καὶ κάμνει περισσότερον θόρυβον ἀπὸ ἐργασίαν. Ἐξ ἄλλου, φρονῶ, ὅτι δὲν εἶνε καὶ τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης. Ἀνακινεῖ ἐργασίας ἐκτὸς τῆς ἀστυνομίας. Αὐτὸ ἴσως εἶνε καλὸν διὰ τὴν Ἀγγλίαν, εἶνε ὅμως πολὺ κακὸν διὰ τὴν Γαλλίαν. Εἶνε εὐτύχημα ὅτι τοῦ ἔδωσαν καὶ βοηθὸν τὸν Πιεδούσην, ὁ ὅποιος εἶνε τίμιος ἄνθρωπος, ἔχει κρίσιν καὶ διορατικόν... ἂν καὶ ἀπατάται εὐκόλως.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τῶν σκέψεων του εὐρίσκετο ὁ κύριος Λεκὸκ, καὶ ἤτοιμάζετο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ παράθυρόν του, ὅτε ἅμαξα κομποῦ ἐξωτερικοῦ ἔστη πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας του.

Ἄμαξα ἀριστοκρατικὴ, κατὰ τοιαύτην πρωϊνὴν ὥραν, ἐπὶ τῆς κρηπίδος Κοντῆ, εἶνε πρᾶγμα ἔκτακτον, ὁ δὲ ἀρχαῖος ἀνιχνευτὴς, ἐκ συνηθείας, ἤθελε νὰ γνωρίζῃ τὰ πάντα.

Ἐκυψεν ἵνα ἴδῃ τίς ἤρχετο μὲ τὴν μεγαλοπρεπῆ ἐκείνην ἅμαξαν νὰ ἐπισκεφθῇ τινὰ τῶν οἰκιστῶν οἰκίας κατοικουμένης ὑπὸ ἀπλῶν ἀστῶν.

Δύο κυρίαὶ ἐξῆλθον τῆς ἅμαξης καὶ εἰσῆλθον ἐν σπουδῇ ἐν τῇ οἰκίᾳ.

— Περιέργον, ἐψιθύρισε ὁ ἀγαθὸς γέρον, θὰ ὠρμιζόμενη ὅτι εἶνε ἡ κυρία Λεκὸντ μὲ τὴν θυγατέρα της... ἀλλὰ βέβαια ἀπατώμαι... διὰ νὰ ἔλθουν ἐδῶ εἰς τὰς ὀκτῶ τὸ πρωί, θὰ ἐξύπνησαν πρὶν ἐξημερῶσῃ... ἐν τούτοις ἡ ἅμαξα αὐτὴ εἶνε ἰδικὴ των... ἀναγνωρίζω τώρα τὸν ἅμαξαν. Ὡ! ὦ! προσέθεσε κλειῶν τὸ παράθυρον, μήπως ἐφανερώθησαν δυσκολαί;... Μήπως ἡ κυρία Λεκὸντ ἔρχεται νὰ μὲ ἴδῃ διὰ ν' ἀναλάβῃ τὸν λόγον της; Ἄλλ' ὄχι, αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον... εἰς τοιαύτην περίπτωσιν δὲν θὰ εἶχε μαζύ της τὴν Θηρεσίαν.

Ὁ κώδων ἐσήμανεν, ὁ δὲ κύριος Λεκὸκ, σπεύδων ἵνα μάθῃ τί ἐπεθύμουν παρ' αὐτοῦ αἱ κυρίαὶ αὐταί, κατῆλθε καὶ ἠνέφωξεν ὁ ἴδιος. Οὕτως, εὐρέθη ἀντιμέτωπος τῆς μητρὸς καὶ τῆς θυγατρὸς, ἥτις τῷ εἶπε πάραυτα:

— Ὁ Λουδοβίκος εἶνε ἐδῶ, δὲν εἶνε ἀληθές;

— Ὁ Λουδοβίκος! ὄχι, δεσποινίς, δὲν τὸν εἶδα ἀπὸ χθὲς τὸ πρωί. Λάβετε λοιπὸν τὸν κόπον νὰ εἰσέλθετε, κυρία.

— Δὲν τὸν εἶδατε; ἐπανέλαβεν ἡ Θηρεσία. Ἄ! θ' ἀποθάνω!

— Ν' ἀποθάνετε! τί σημαίνει;... τί ἔχετε, πρὸς Θεοῦ, δεσποινίς; Μὲ τρομάξατε!

— Ἄ! κύριε, εἶπεν ἡ κυρία Λεκὸντ εἰσερχομένη, ἐὰν ἐρχώμεθα εἰς τοιαύτην ὥραν, εἶνε ἀπόδειξις ὅτι σπουδαῖα αἴτια... .

— Ἐλθετε, κυρία, ὡς παρακαλῶ, εἶπεν ὁ γέρον Λεκὸκ κλειῶν τὴν θύραν καὶ ὠθῶν ἡρέμα αὐτὰς πρὸς μικρὰν αἴθουσαν, ἐν ἣ ὑπῆρχεν ἐν τῇ ἐστίᾳ πῦρ.

[Ἐπεται συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ ΕΙΣ ΧΟΙΡΟΝ

Ἀγγλικόν Διήγημα

[Τέλος]

Μετὰ παλλούσης καρδίας ἔκυψεν ὁ μοναχὸς πρὸς τὰ κάτω καὶ δραττόμενος τῆς ἄκρας τοῦ ἱματίου τοῦ σκευοφύλακος κατάρθωσεν ἐπὶ τέλους ν' ἀνεκλύσῃ αὐτὸν ἐκ τοῦ ὕδατος. Πᾶσαι ὁμῶς αἱ προσπάθειαι αὐτοῦ ἵνα τὸν ἀναστήσῃ ἀπέβησαν ἀνίσχυροι.

Ὁ μοναχὸς, καταληφθεὶς ὑπὸ τρόμου, δὲν ἀμφέβαλλεν ὅτι ὁ καλόγηρος εἶχεν ἀποθάνει προῶτως διὰ τῆς χειρὸς αὐτοῦ τοῦ ἰδίου. Καὶ ἐπειδὴ ἡ μεταξὺ αὐτῶν ἐμβροσάθεια ἦτο γνωστὴ ἐν τῇ μονῇ, ἐφρόθη μὴ, ὅποταν γνωσθῇ τὸ συμβάν, κατηγορηθῆ ὡς ἐκ προμελέτης φονεύσας αὐτόν. Ὅθεν ἐσκέπτετο ἵνα ἐξεύρῃ μέσον τι ὅπως ἀπαλλαγῇ τοῦ νεκροῦ σώματος καὶ ὀλίαν φιλήδονος τοῦ σκευοφύλακος χαρακτηρ ἀμέσως τῷ ὑπέδειξεν ἐν. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ μετακινήσῃ τὸ σῶμα του εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μᾶλλον περιωνύμου διὰ τὸ κάλλος αὐτῆς γυναικὸς τῆς Ρουὲν καὶ νὰ τὸ ἀφίσῃ ἐπὶ τῆς φλοῖζς τῆς θύρας τῆς, ὥστε πᾶσα περὶ τοῦ φόνου αὐτοῦ ὑποψία νὰ πέσῃ ἐπὶ τῶν ὤμων ζηλοτύπου τινὸς συζύγου. Ἡ καλλονὴ τῆς συζύγου τοῦ Μαρτίνου Φράγκ εἶχε διεισδύσει καὶ διὰ μέσου τῶν πυκνῶν αὐτοῦ τοίχων καὶ ἐντὸς τοῦ Μοναστηρίου καὶ δὲν ὑπῆρχεν ἐν ἀπάσῃ τῇ μονῇ τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου μοναχὸς μὴ ὑποβληθεὶς ἀφ' ἑαυτοῦ εἰς κινδύνα ὡς ἀναπολήσας αὐτὴν διὰ τῆς φαντασίας του. Ὅθεν θεὸς ἐπὶ τῶν στιβαρῶν αὐτοῦ ὤμων τὸ νεκρὸν τοῦ Πάτερ-Γουίδου σῶμα, ἐπανεφέρεν αὐτὸ ὅπως εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Μαρτίνου Φράγκ καὶ στήσας αὐτὸ ὄρθιον παρὰ τὴν θύραν ὁ μοναχὸς, ἔκρουσεν αὐτὴν δυνατὰ καὶ πολλὰκις καὶ εἶτα φεύγων διὰ τινος πλαγίας ἀτρακοῦ ἐπανεκάμψεν εἰς τὸ Μοναστήριον.

Ἐχόντες τὴν συνείδησιν αὐτῶν τεταραγμένην ὁ Μαρτίνος Φράγκ καὶ ἡ σύζυγός του δὲν ἠδύνατο νὰ κλείσωσιν ὄμμα, ἀλλ' ἔμενον ἀγρυπνοὶ καὶ καταλυπημένοι διὰ τὰ θλιβερὰ τῆς νυκτὸς ἐκείνης συμβάντα. Ἡ κρούσις τῆς θύρας ἤχησεν εἰς τὰ ὦτα αὐτῶν ὡς ἐπικηδεὶς ἦχος κώδωνος· ἀλλ' ἐξηκολούθη αὐτὴ ἐκ διαλειμμάτων ἔτι ράπ-ράπ-ράπ! μὲ ὑπόκωφον ταπεινὸν κρότον, ὡς εἰ βαρὺ τι σῶμα ἐσάλυε τὸ φάτωμα τῆς θύρας· καθότι ἄνεμος σφοδρὸς εἶχεν ἐγερθῆ τὴν νύκτα ἐκείνην καὶ πᾶσα βιαία πνοὴ αὐτοῦ, διασαρῶνουσα τὴν δίδον, ἔθετεν εἰς κίνησιν ἐπὶ τῆς θύρας τοὺς βραχίονας τοῦ ἀψύχου σκευοφύλακος. Ἐπὶ τέλους ἀρκοῦντως ἐνθαρονηθεὶς ὁ Μαρτίνος Φράγκ ἐνεδύθη καὶ κατέβη, ἐνφ' ἡ σύζυγος αὐτοῦ τὸν ἠκολούθει κρατούσα λύχον ἐν τῇ χειρὶ, ἀλλὰ μόνις ἀφῆρσε τὸν μοχλὸν καὶ τὸ ὀγκῶδες σῶμα τοῦ μοναχοῦ δύσκαμπτον καὶ βαρὺ ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Χριστὲ καὶ Παναγία! ἀνεφώνησεν ἡ Μαργαρίτα σταυροκοπούμενη. Νά! πάλιν ὁ μοναχός!

— Ναί, καὶ ὅλος στάζων ἀπὸ νερόν, ὡς ἂν νὰ τὸν ἔβγαλαν τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἀπὸ τὸν ποταμόν.

— Ὡ! ἐπροδόθημεν! ἐπροδόθημεν! ἀνεφώνησεν ἡ Μαργαρίτα ἐναγωνίως.

— Τότε ὁ ἴδιος ὁ διαβολὸς θὰ μᾶς ἐπρόδωσεν, ὑπέλαθεν ὁ Μαρτίνος Φράγκ ἀπαλλαττόμενος τοῦ ἐναγκαλισμοῦ τοῦ σκευοφύλακος· διότι ἐγὼ ψυχὴν ζῶσαν δὲν ἀπῆντησα· ἡ πόλις ὀλόκληρος ἦτο σιγηλὴ ὡς τάφος.

— Ὁ Ἅγιος Μαρτίνος νὰ μᾶς βοηθήσῃ! ἐξηκολούθησεν ἡ ἔντρομος σύζυγός του. Ἴδου, λάβε τὸ περιάπτον τοῦτο διὰ νὰ σὲ διαφυλάττῃ ἀπὸ τὸ πονηρὸν πνεῦμα καὶ μὴ χάνεις κειρὸν. Πρέπει νὰ ρίψῃς τὸ σῶμα τοῦτο εἰς τὸν ποταμόν, ἢ ἄλλως ἐχάθημεν! Παναγία Παρθένε! πόσον φέγγει λαμπρὰ ἡ σελήνη!

Ταῦτα λέγουσα ἔριψε περὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ ἐν περιάπτῳ ἐν σχήματι σταυροῦ ἐκ τοῦ ἐνὸς ἄκρου καὶ μὲ τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας ἐκ τοῦ ἑτέρου. Λαβὼν δὲ πάλιν ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ τὸν νεκρὸν τοῦ καλόγηρου ὁ Μαρτίνος Φράγκ μετὰ προαισθημάτων φόβου ἀπῆλθεν, ἵνα ἐκτελέσῃ τὸ λυπηρὸν τοῦτο ἔργον. Προφυλαττόμενος δὲ ὅσον ἠδύνατο ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν οἰκιῶν, σχεδὸν εἶχε φθάσει εἰς τὴν προκυμαίαν τοῦ ποταμοῦ, ὅτε αἴφνης ἐνόμισεν ὅτι ὀπισθεν αὐτοῦ ἤκουσε βήματα. Ἔστη, ἵνα ἀκροασθῇ· δὲν ἐλανθάνετο. Ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου μέρους τῆς ὁδοῦ ἠκούετο ὁ κρότος αὐτῶν τράμπ, τράμπ, καὶ ἕκαστον βῆμα καθίστατο ὀλονὲν ἰσχυρότερον καὶ πλησιέστερον. Ὁ Μαρτίνος Φράγκ ἀπεπειράτο ἵνα ταχύνῃ τὸ βῆμα, ἀλλ' εἰς μάτην· τὰ γόνατα αὐτοῦ συνεκρούοντο καὶ παρὰ τινὰ τοίχον ἐκλονίσθη. Ἐχαλαρώθη ἡ χεὶρ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ φόβου καὶ ἄφισε τὸ σῶμα, ὅπερ διολισθῆσαν ἀπὸ τῶν ὤμων αὐτοῦ ἔστη, ὡς φάσμα ὠχρὸν καὶ ὄρθιον ἐνώπιον αὐτοῦ, καθότι τυχαίως ἐπεστηρίχθη ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ φέροντος αὐτό. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀνθρωπὸς τις ἔφθασεν εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ κλονούμενος ὑπὸ τὸ βάρος ὑπερμεγέθους σάκκου. Ἐπειδὴ δὲ ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἔκλινε πρὸς τὰ κάτω δὲν παρετήρησε τὸν Μαρτίνον Φράγκ, μέχρις οὗ ἤλθε πλησίον αὐτοῦ, ὅτε ἀναβλέψας εἶδε δύο σώματα ἰστάμενα ἀκίνητα ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ τοίχου· νομίσας δὲ ὅτι τὸν παρεμύονεν, χωρὶς νὰ περιμένῃ νὰ ἐπιτεθῶσι κατ' αὐτοῦ, ἔριψε τὸν σάκκον ἀπὸ τῶν ὤμων του καὶ ἔφυγεν ἐν πάσῃ ταχύτητι· ὁ σάκκος βαρέως πεσὼν ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου ἔφθασε κατ' εὐθείαν μέχρι τῶν ποδῶν τοῦ Μαρτίνου Φράγκ. Κατὰ δὲ τὴν πτώσιν του, κοπόντος τοῦ θώμιγγος τοῦ στομίου τοῦ σάκκου, ἐξῆλθεν ἡ αἰμοσταγὴς κεφαλὴ — οὐχὶ μοναχοῦ τεθνεῶτος, ὡς κατ' ἀρχὰς ἐφάνη εἰς τὴν ὑπερξημημένην τοῦ Μαρτίνου Φράγκ φαντασίαν — ἀλλὰ κεφαλὴ χοίρου! Ὅποτε δὲ ὁ τρόμος καὶ ἡ ἐκπληξίς, ἡ ὑπὸ τοῦ παραδόξου τούτου

θεάματος παραχθεῖσα, περιστάλη ὀλίγον, εἰς τὸν νοῦν τοῦ Μαρτίνου Φράγκ ἐπῆλθεν ἰδέα τις ὁμοιάσουσα πρὸς ὅ,τι σχεδὸν ἠθέλην ἐπέλθει εἰς τὸν νοῦν παντὸς ἄλλου ἐν ὁμοίαις περιστάσεσιν. Ἐκβαλὼν τὸν χοῖρον ἐκ τοῦ σάκκου καὶ θεὸς ἀντ' αὐτοῦ τὸ σῶμα τοῦ μοναχοῦ ἔδεσεν αὐτὸν ἀσφαλῶς διὰ τῶν τεμαχίων τοῦ θραυσθέντος θώμιγγος καὶ κατεσπυσμένως ἔδραμεν εἰς τὴν οἰκίαν του φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ τὸν χοῖρον.

Μόλις ἐγένετο ἄφαντος καὶ ὁ βαστάζων τὸν σάκκον ἐπανεκάμψεν συναδευμένως καὶ ὑπὸ δύο ἄλλων. Πολὺ δ' ἐξεπλάγησαν εὐρόντες τὸν σάκκον κείμενον εἰσέτι κατὰ γῆς, χωρὶς οὐδεὶς νὰ εἶνε πλησίον αὐτοῦ καὶ ἤρξαντο ἐμπαιζόντες τὸν πρῶτον φέροντα αὐτὸν ἐπὶ τῶν ὤμων του, λέγοντες αὐτῷ, ὅτι εἶχε φοβηθῆ τὴν ἐπὶ τοῦ τοίχου ἰδίαν αὐτοῦ σκιάν. Εἶτα λαβόντος ἐπ' ὤμων ἐνὸς ἐξ αὐτῶν τὸν σάκκον, ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ὑποψίας περὶ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ περιεχομένου καὶ οἱ τρεῖς ἐγένοντο ἄφαντοι.

Κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἡ πόλις Ρουὲν ἐμαστιζέτο ὑπὸ τριῶν νυκτοκλεπτῶν, οἵτινες, ὡς ἡ πανώλης, περιεπάτου ἐν τῇ σκοτίᾳ καὶ ἔφερον πάντοτε τὴν λείαν τῶν νυκτερινῶν αὐτῶν ἐκδρομῶν εἰς τὸ Tête-de-Boeuf¹, μικρὸν τι ξενοδοχεῖον ἢ καπηλεῖον ἐν τινι τῶν σκοτεινότερων καὶ στενωτέρων στενωπῶν τῆς πόλεως. Ὁ ξενοδόχος τοῦ Tête-de-Boeuf ἐγίνωσκε τὰ σχέδιά των καὶ ἐλάμβανεν ἴσῃν μερίδα ἐκ τῶν κερδῶν τῶν νυκτερινῶν ἐκδρομῶν των. Παρεῖχε δὲ αὐτοῖς χεῖρα βοηθῶν, πιστόνων αὐτοὺς μὲ μακρὰς προθεσμίας καὶ λαφυραγωγῶν τὰ θυλάκια τυχαίως τινὸς ὀδοιπόρου, ὅστις εἶχε τὴν ἀτυχίαν νὰ κοιμηθῆ εἰς τὴν φιλόξενον στέγην του.

Τὴν νύκτα τοῦ ὀλεθρίου εἰς τὸν Πάτερ-Γουίδον συμβάντος, ἡ μικρὰ αὐτῆ λωποδυτικῆ συμμορία περιεφέρετο ἐν τῇ πόλει μέχρι προκεχωρηκυίας νυκτὸς χωρὶς νὰ εὕρῃ τι πρὸς ἀνταμοιβὴν τῶν κόπων τῆς. Ἐπὶ τέλους ἔτυχε νὰ παρατηρήσωσι χοῖρον τινα κρεμάμενον ὑπὸ παράπηγμα εὐρισκόμενον ἐν τῇ αὐλῇ κρεσπῶλου τινός, ἔτοιμον πρὸς πώλησιν ἐν τῇ ἀγορᾷ τῆς ἐπιούσης, καὶ ἐπειδὴ οὐδόλως ἦσαν δύσκολοι ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τῆς λείας των, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας μᾶλλον ἐπιρροεῖς, ν' ἀρπάξωσι, πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ περιέλθῃ εἰς τὰς χεῖράς των, ὁ χοῖρος αὐθωρεὶ ἐγένετο ἀνάρπαστος καὶ ριφθεὶς ἐντὸς μεγάλου σάκκου ἐστέλλετο ἐπὶ τῶν ὤμων ἐνὸς τῶν συνεταίρων εἰς τὸ καπηλεῖον Tête-de-Boeuf, ἐνφ' οἱ ἄλλοι δύο ἐξηκολούθουν τὴν νυκτερινὴν αὐτῶν ἐκδρομὴν. Οὗτος δὲ ἦτο ἐκείνος, ὅστις τοσοῦτον ἐτρόμαξεν ἐπὶ τῇ ἐμφαντοσίᾳ τοῦ Μαρτίνου Φράγκ καὶ τοῦ τεθνεῶτος μοναχοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ συνάντησις αὐτῆ διέκοψε πᾶσαν ἄλλην ἐργασίαν τῆς συμμορίας, ὡς προσεγγιζούσης τῆς ἑω, πάντες διηυθύνθησαν πρὸς τὴν ἐν τῷ Tête-

1. Βωδοκέφαλον.

de-Boeuf ζοφεράν αὐτῶν τρώγλην. Ἄνοπομόνως ἀνέμενε τὴν ἐπάνοδόν των ὁ ξενόδοχος καὶ ἐρωτήσας ὁποῖαν λείαν ἔφερον μεθ' αὐτῶν, ἤρξατο ἀνευ ἀναβολῆς νὰ ἐκβάλλῃ αὐτὴν ἐκ τοῦ σάκκου. Τὸ πρῶτον δὲ παρουσιασθὲν ἀντικείμενον ἐνῶ ἔτι ἔλυε τὸν θάμιγγα ἦτο ἡ κουκκούλα τοῦ μοναχοῦ.

— "ὦ! ποῦ νὰ πάρουν χιλιάδες διαβόλοι! ἀνέκραξεν ὁ ξενόδοχος ἐνῶ ἤνοιγε τὸ στόμιον τοῦ σάκκου, τί εἶνε τοῦτο; Ὁ χοῖρός σας φορεῖ κουκκούλαν!

— Ἐβαρέθηκε τὸν κόσμον ὁ κακομοίρης καὶ ἔγινε καλόγηρος! εἶπεν ἐκεῖνος, ὅστις ἐκράτει τὸ φῶς, ἐκπλαγεῖς ὀπωσοῦν, διότι ἔβλεπε τὴν κεφαλὴν κεκαλυμμένην διὰ χονδροειδοῦς φαιοῦ ἐριούχου.

— Τὸν ἐβαρέθηκε βέβαια, ἀνεφώνησεν ὁ ἕτερος ὀπισθοδρομῶν ἔντρομος, ἅμα ἡ κεκαρμένη κορυφή καὶ τὸ ὠχρὸν τοῦ καλογήρου πρόσωπον ἐνεφανίσθησαν.

— "Ἄγιε Βενέδικτε, βοήθησέ μας! εἶνε καλόγηρος μὲ τὰ σωστά του ἀποθαμένος!

— Ἀποθαμένος καλόγηρος νὰ μπῆ μέσα ἔς αὐτὸ τὸ σακκί; Ὁχι, ὄχι! εἶνε καμμιά διαβόλου συνέργεια! Ἐγὼ ἄκουσα νὰ λέν, ὅτι ὁ Σατανᾶς πέρνει ὅποιο σχῆμα θέλει! Καὶ μ' ἔμπορεῖτε νὰστε βέβαιοι, ὅτι αὐτὸς θὰ εἶνε ὁ Σατανᾶς ὁ ἴδιος καὶ πιτιδῖος, ὅστις ἐπῆρε τὴ μορφὴ καλογήρου, γιὰ νὰ κάμῃ νὰ μᾶς κρεμάσουνε ὅλους.

— Παρὰ νὰ μᾶς σκοτώσῃ ἐμᾶς ὁ διάβολος, τότε καλλίτερα εἶνε νὰ σκοτώσωμε ἐμεῖς τὸν διάβολο! ὑπέλαβεν ὁ ξενόδοχος σταυροκοπούμενος· καὶ ὅσο πρὸ γλήγορο τὸ κάμουμε, τόσο τὸ καλλίτερο! Διότι τώρα-τώρα θὰ ξημερώσῃ καὶ θὰ περνοδιαβαίῃ ὁ κόσμος ἔς τοὺς δρόμους!

— Ἔτσι λέω κ' ἐγώ, προσέθηκεν ὁ πιστεύων εἰς τὰς μαγείας· καὶ ἡ γνώμη μου εἶνε νὰ τὸν πᾶμε ἔς τὴν αὐλὴ τοῦ χασάπη καὶ νὰ τὸν κρεμάσωμε ἐκεῖ ψιλὰ ἐπάνω, ὅπου ἠῦραμε κρεμασμένο τὸ χοῖρο.

Ἡ πρότασις αὕτη τοσοῦτον ἤρесе καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, ὥστε τὴν ἐξετέλεσαν ἀνευ ἀναβολῆς. Μετεκόμισαν λοιπὸν τὸν καλόγηρον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κρεοπώλου καὶ περᾶσαντες περὶ τὸν λαιμὸν αὐτοῦ χονδρὸν σχοινίον ἀνήρτησαν αὐτὸν εἰς δοκὸν τινα τοῦ παραπήγματος καὶ τὸν ἄφισαν ἐκεῖ.

"Ὅτε τέλος παρῆλθεν ἡ νύξ καὶ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἤρξατο εἰσδύον εἰς τὰ πρὸς ἀνατολὰς κείμενα παράθυρα τῆς πόλεως, ἐξηγέρθη ὁ κρεοπώλης καὶ ἠτοιμάζετο διὰ τὴν ἀγοράν. Ὑπελόγιζε δὲ ἐν τῷ νῶ αὐτοῦ τί κέρδος ἤθελεν ἀποφέρει εἰς τὸ κρεοπωλεῖόν του ὁ χοῖρος. Ὅτε ἀναβλέψας, πρᾶχθοζον! ἀντὶ τοῦ χοῖρου αὐτοῦ ἀνεγνώρισε τὸν νεκρὸν τοῦ Πάτερ-Γουίδου.

— Μὰ τὸν Ἄγιον Διονύσιον! εἶπεν ὁ κρεοπώλης, ἐγὼ πάντοτε ἐφοβούμην, ὅτι αὐτὸς ὁ καλόγηρος δὲν θ' ἀπέθαινε ἤσυχαι εἰς τὸ κελλί του, ἀλλὰ καὶ ποτὲ δὲν ἐφανταζόμουν, ὅτι θὰ τὸν εὔρισκα κρεμασμένον ἀποκάτω ἀπὸ τὴ στέγη τοῦ

σπιτιοῦ μου. Τοῦτο δὲν μοὶ ἔρχεται καλὰ. Θὰ ποῦν, ὅτι ἐγὼ τὸν ἐσκότωσα καὶ γι' αὐτόνε θὰ χάσω τὴ ζωὴ μου. Πρέπει νὰ εὔρω κανένα τρόπο νὰ ξεμπερδέψω ἀπ' αὐτόνε.

Ὅτῳ λέγων προσεκάλεσε τὸν ὑπνρέτην του καὶ δεικνύων αὐτῷ τί συνέβη, τὸν ἠρώτησε πῶς εἴμποροῦσε νὰ οἰκονομήσῃ τὸ σῶμα, ὥστε νὰ μὴ κατηγορηθῇ ὡς φονεύς. Ὁ ὑπνρέτης, ὅστις εἶχεν ἐτοιμότητα πνεύματος, ἐσυλλογίσθη πρὸς στιγμὴν καὶ εἶτα ἀπήντησε:

— Τοῦτο τῷ ὄντι εἶνε δύσκολο πρᾶγμα· ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει κακὸ ἔς τὸν κόσμον, ὅπου νὰ μὴ ἔχη καὶ τὸ γυατρικόν του. Νὰ βάλωμε τὸν καλόγηρον καθβάλα ἐπάνω ἔς τ' ἄλογο.

— Τί! ἐνα ἀποθαμένον καθβάλα ἔς τ' ἄλογο! ἀδύνατον, διέκοψεν ὁ κρεοπώλης. Ποιὸς ποτέ του ἤκουσε ἀποθαμένο καὶ πάνω ἔς τ' ἄλογο καθβάλα;

— Ἄκουσέ με καλὰ ὡς τὸ τέλος κ' ἔπειτα κρίνε! Ἐμεῖς πρέπει νὰ βάλωμε ὅπως κι' ὅπως τὸ σῶμα ἀπάνου ἔς τ' ἄλογο, καὶ νὰ τὸ δέσωμε σφικτὰ σφικτὰ μὲ σχοινιὰ καὶ ἔπειτα ν' ἀφίσουμε τ' ἄλογο ἐλεύθερο εἰς τὴν στρατὰ καὶ νὰ τρέχουμε κατόπιν φωνάζοντας: «Ὁ καλόγηρος ἔκλεψε τ' ἄλογο! ὁ καλόγηρος ἔκλεψε τ' ἄλογο!» Καὶ ἔτσι δὲ ὅλοι ὅσοι θὰ τὸν ἀπαντοῦνε θὰ τὸν κτυπᾶνε μὲ τὰ ραβδιὰ τοὺς ἐκεῖ ποὺ θὰ περνᾶ ἀπὸ κοντὰ τοὺς κι' ὕστερις θὰ νομίσουν ὅτι τὰ κακάρωσε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο.

Εἰ καὶ τοῦτο τὸ σχέδιον ἐφαίνετο μάλλον σχέδιον μωρὸν ἢ φρόνιμον, ἐπειδὴ ὁμως οὐδὲν ἄλλο καλλίτερον ἐπῆρχετο εἰς τὸν νοῦν των κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ καιρὸς πρὸς σκέψιν δὲν ὑπῆρχεν, ὅσον μωρὸν καὶ ἂν ἦτο, ἀπεφάσισαν νὰ τὸ ἐκτελέσωσιν. Ὅθεν ἐξαγαγόντες τὸν ἵππον τοῦ κρεοπώλου προσέδεσαν ἐπὶ τῆς ράχως αὐτοῦ τὸν καλόγηρον καὶ μετὰ πολλῆς δυσκολίας προσήλωσαν αὐτὸν ἐπ' αὐτῆς ὀρθιον.

Τότε ὁ κρεοπώλης ἔδωκεν ἐν κτύπημα ἐπὶ τῶν γλουτῶν τοῦ ἵππου μὲ τὴν ράβδον του, τοῦθ' ὅπερ τοσοῦτον ἐξηρέθισεν αὐτόν, ὥστε ἤρξατο καλπάζων γοργῶς πρὸς τὴν ὁδόν, ὁ δὲ κρεοπώλης καὶ ὁ ὑπνρέτης αὐτοῦ κατεδίωκον αὐτὸν κρᾶζοντες:

— Πιάστε τὸν κλέφτη! Πιάστε τὸν κλέφτη! Ὁ καλόγηρος μοῦ ἔκλεψε τ' ἄλογό μου.

Εἶχεν ἤδη ἀνατεῖλει ὁ ἥλιος καὶ αἱ ἀγυαὶ ἦσαν πλήρεις λαοῦ, ὡς χωρικοὶ γέροντες τὰ προϊόντα αὐτῶν εἰς τὴν ἀγοράν καὶ πολῖται πορευόμενοι εἰς τὰ καθημερινὰ αὐτῶν ἔργα. Οὗτοι ἰδόντες τὸν καλόγηρον τρέχοντα ἐν πάσῃ σπουδῇ ἐν τῇ ὁδῷ, συνήνωσαν τὰς κραυγὰς των «Πιάστε τὸν κλέφτη! σταματήσετε ἐκεῖνο τ' ἄλογο!» Καὶ πολλοὶ ἀποπειραθέντες νὰ δρᾶζωσι τὸν χαλινόν, ἐνῶ ὁ καλόγηρος διέβαινε πλησίον αὐτῶν ἐν πάσῃ ταχύτητι, ἐρίπτοντο ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου καὶ κατεπατοῦντο ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ ἵππου, ἐνῶ ἄλλοι ἐσύροντο καὶ κατεδίωκον αὐτόν· πλὴν ταῦτα πάντα συνέτεινον

μόνον ἵνα ἐπισπεύσωσι τὸν καλπάζοντα κατατρομάξαντος ἵππου διατρέχοντος ὀρητικώτατα τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην ὁδὸν τῆς πόλεως μὲ ταχύτητα ἀνέμου καὶ μετὰ δύο ἢ τριῶν πολιτῶν ἐρίππων καταθορυβούτων καὶ κραυγάζοντων πάσῃ δυνάμει κατόπιν αὐτοῦ. Τέλος ἔφθασαν εἰς τὴν ἀγοράν· κατάπληκτον διεσκορπίσθη τὸ πλῆθος δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ· ὁ ἵππος καὶ ὁ ἀναβάτης αὐτοῦ προῦβαινον τρέχοντες καὶ ἀνατρέποντες ἐν τῇ ὀρμῇ τοῦ δρόμου των ἀνδρας, γυναῖκας, ἐργαστήρια καὶ σωρείας ἐμπορευμάτων καὶ ἀποσαρώνοντες τὰ πάντα, ὡς ἀνεμοστρόβιλος. Τράμπ!-Τράμπ!-Τράμπ! ἐξηκολούθουν τὰ πέταλα αὐτοῦ κροτοῦντα καὶ ἄφισαν ὀπίσω πάντας τοὺς διώκοντας αὐτοῦ. Ἐφθασαν εἰς τὴν παρὰ τὸν ποταμὸν προκυμαίαν, διεπέρασαν τὸ εὐρὺ λιθόστρωτον δι' ἐνὸς μόνου πηδήματος—ἐν ἔτι μανιωδῶς πηδήμα—καὶ ἐπάφλασε ἀναπηδήσαν τὸ ὕδωρ! Καὶ ἵππος καὶ ἀναβάτης κατεποντίσθησαν ἐν τῷ ὀρητικῷ τοῦ ποταμοῦ ρεύματι—ἐγένοντο ἀνάρπαστοι ὑπὸ τῆς ροῆς τῶν ὑδάτων αὐτοῦ—καὶ δὲν ἀνεφάνησαν πλέον!

ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΑΔΕΣ ΑΛΒΕΑΚΗΣ

ΤΕΛΟΣ

Εἰς τὸ προσεχές:

Η ΑΝΑΡΡΩΣΙΣ

Διήγημα ἐπὶ τῇ 1ῃ τοῦ ἔτους ὑπὸ

ΓΡ. Α. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΑΣ

ἀπὸ τοῦ φύλλου 319, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου δημοσιεύονται

ΝΕΑ ΟΛΩΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Τόμος καλλιτεχνικώτατος ἐκ 312 σελίδων

μετὰ καλλιτεχνικοῦ ἐξωφύλλου

γραφέντος ὑπὸ τοῦ κυρίου

Θ. ANNINOY

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΤΕΡΟΝ

ΔΩΡΟΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ

Δι' ἀμφοτέρω τὰ φύλα, διὰ πᾶσαν ἡλικίαν καὶ τάξιν.

Τιμὴ χρυσοδέτων διὰ τὸ ἐσωτερικὸν ἑρ. 4.

Ἄπλων μετὰ καλλιτεχνικοῦ ἐξωφύλλου » 3.

Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν πληρωτέα εἰς φρ. χρυσᾶ.

Παρακαλοῦνται οἱ ἔχοντες ἀγγελίας νὰ ἐπιστρέψωσι αὐτὰς τῷ κ. Ι. Γ. Τσακασιάνῳ ἐνταῦθα, ἢ ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν. Οἱ ἐπιθυμοῦντες δὲ ν' ἀποκτήσωσι ταῦτα, ἄς πέμψωσι τὸ ἀντίτιμον ἢ τῷ κ. Τσακασιάνῳ, ἢ τῇ διευθύνσει τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».